ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. JÚNIUS 16. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 24. SZÁM

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Bodnár Gyula
Dr. Bólya Péter
Dalmáth Ferenc
Galambos Szilveszter
G. Szabó Judit
Kaposy Miklós
Kosztolányi Dezső
Molnár Ferenc
Walter Béla
Wéber Tamás

és rajzolói:

Balogh Lajos
Dluhopolszky László
Dunai Imre
Erdei Sándor
Gyöngy Kálmán
Jelenszky László
Mészáros András
Nemes Zoltán
Nikolaj Arnaudov
Pusztai Pál
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Szegő Gizi
Dr. Tarnóczy Zoltán

BÓLYA PÉTER:

MORFOND-ÍR

Betűzöm a cikket a neves bulvárlapban, így kezdődvén: „X. Y. vezérőrnagy úgy nyilatkozott, hogy” stb. Tovább: „A *főtiszt* azon véleményének adott hangot”, megint stb. Vajon én B. P., hogy' s miként gondolkoznám X. Y. *tábornok* helyében, ha elolvasnám ezeket a mondatokat?

Hát... Elsőbb az jutna az eszembe, hogy a manóba is, ezek az újdondászok sose fogják megtanulni a hadsereg felépítését, a rendfokozatok csoportosítását, a katonai műszavak jelentését...

Aztán tollat ragadnék, és levelet rónék a cikkírónak: „Uram. A dolog így néz ki. Rendfokozat nélküli sorkatona: *honvéd;* őrvezető, tizedes, szakaszvezető: *tisztes;* őrmester, törzsőrmester, főtörzsőrmester, zászlós: *tiszthelyettes;* alhadnagy, hadnagy, főhadnagy, százados: *tiszt;* őrnagy, alezredes, ezredes: *főtiszt;* vezérőrnagy – mint én is –, altábornagy, vezérezredes, hadseregtábornok: *tábornok.* Értve, jó uram?”

Ám, ahogy a postára indulnék, a levelet expressze feladandó, váratlanul megszólítana egy püspök: „Nyugalom és békesség, generális úr, ne dühöngjön, engem a múltkoriban esperesnek titulált egy túlművelt újságíró.” Két sarokkal odább főorvos ismerősöm, bizonyos P. doktor jönne velem szemben, és így szólna: „Nyugi, tábornokom, szépmagam így neveztettem egy üzemi lapban: P. *főnővér.”* Még néhány lépés, a híres főszerkesztő nevet rám, „semmi baj, *general,* engem így szólítanak a saját beosztottaim: „Korrektor úr”.

És mi, no mi lenne, ha én is *ilyen* képzett, illetve képzetlen vónék? Ha az ágyúról azt hinném, hogy fekvőalkalmatosság, a puskáról, hogy rejtett dolgozat a pad alatt, a golyóról azt, hogy here, háború esetén hadosztály helyett és gyanánt vetnék be egy századot, a csapásmérő-csoportosításról azt gondolnám, hogy az nem más, mint pofozkodásra készülő csibészek csapata a T. utcai kocsma előtt...

Végre is az jutna tábornoki eszembe: De jó volna, ha az újságírók megtanulnák azt, hogy mi az az „újság” és mi a „szó és jelentése”? Hiszen erre vállalkoztak, nem?...

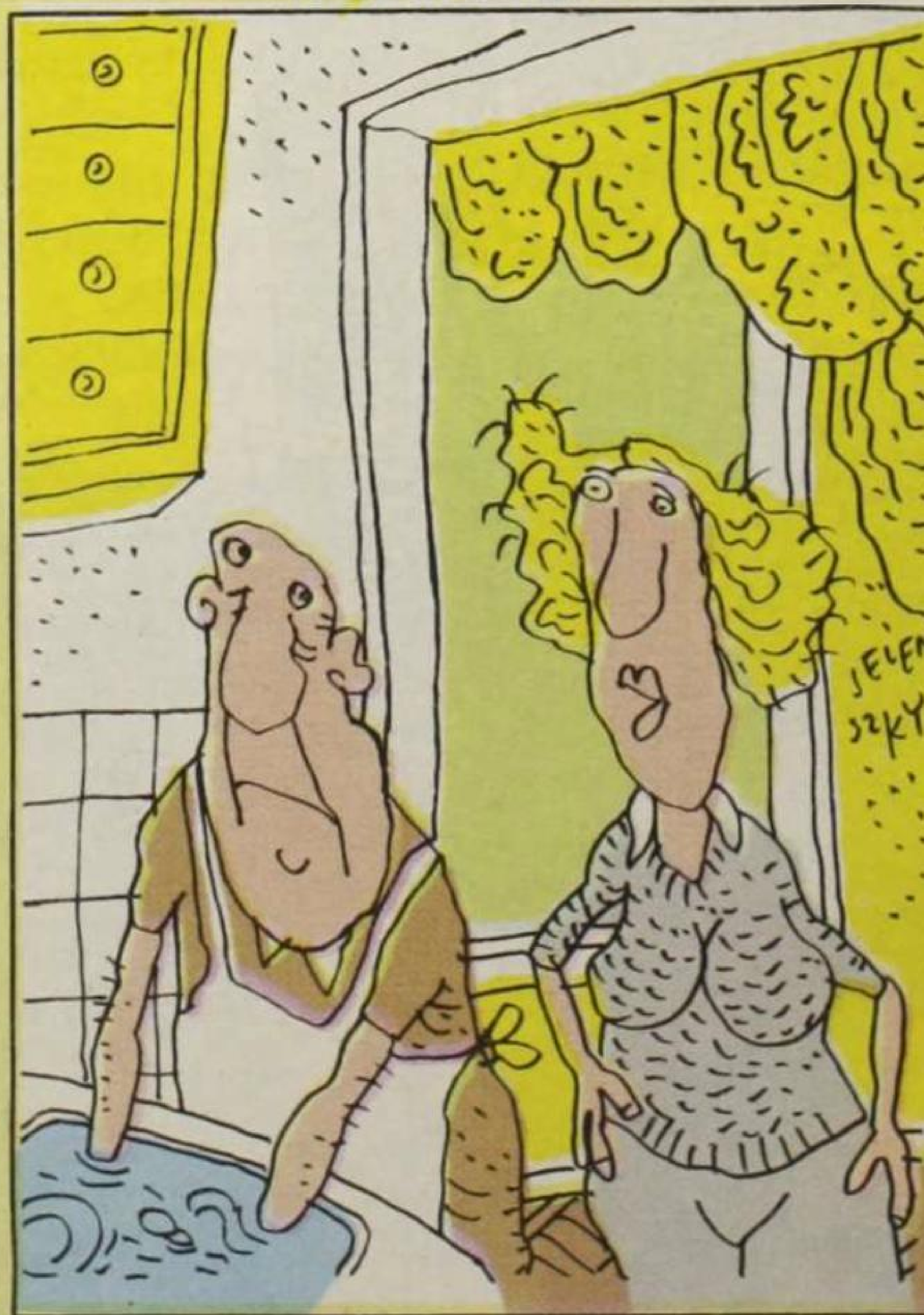
– És mit tudsz csinálni? Megint minden a régi vezetők kezében van.

ELLENZÉK

– Na, akkor elkezdhetjük a választási kampányt!

HASZNÁLHATÓK LESZNEK A RÉGI CÍMEK

– Beláthatod fiam, hogy én mint grófnő mégsem mosogathatok egy sima kis báróra.

„Ha nincs pénzed, soha nem lehetsz tönkrement vállalkozó!”

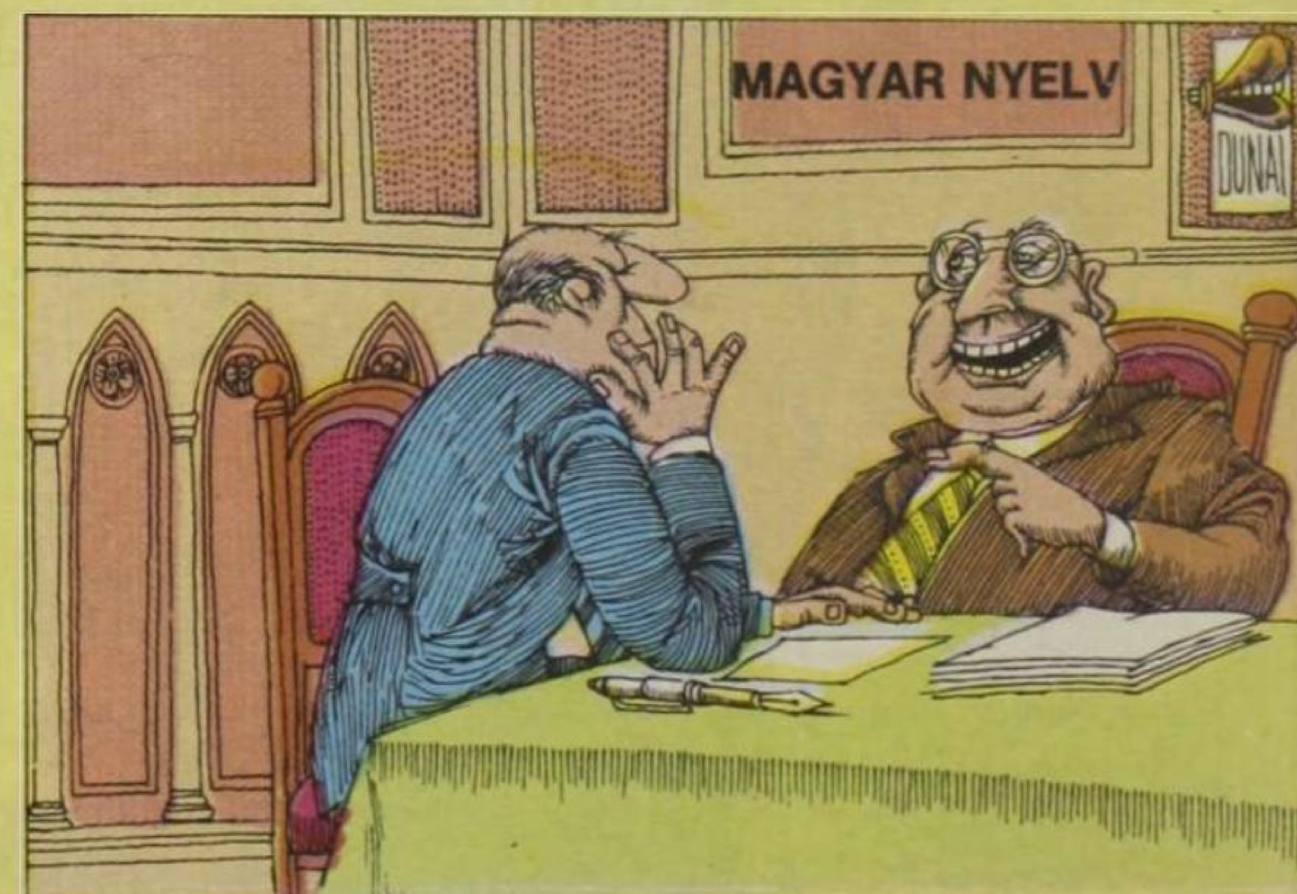
(BUCI bróker)

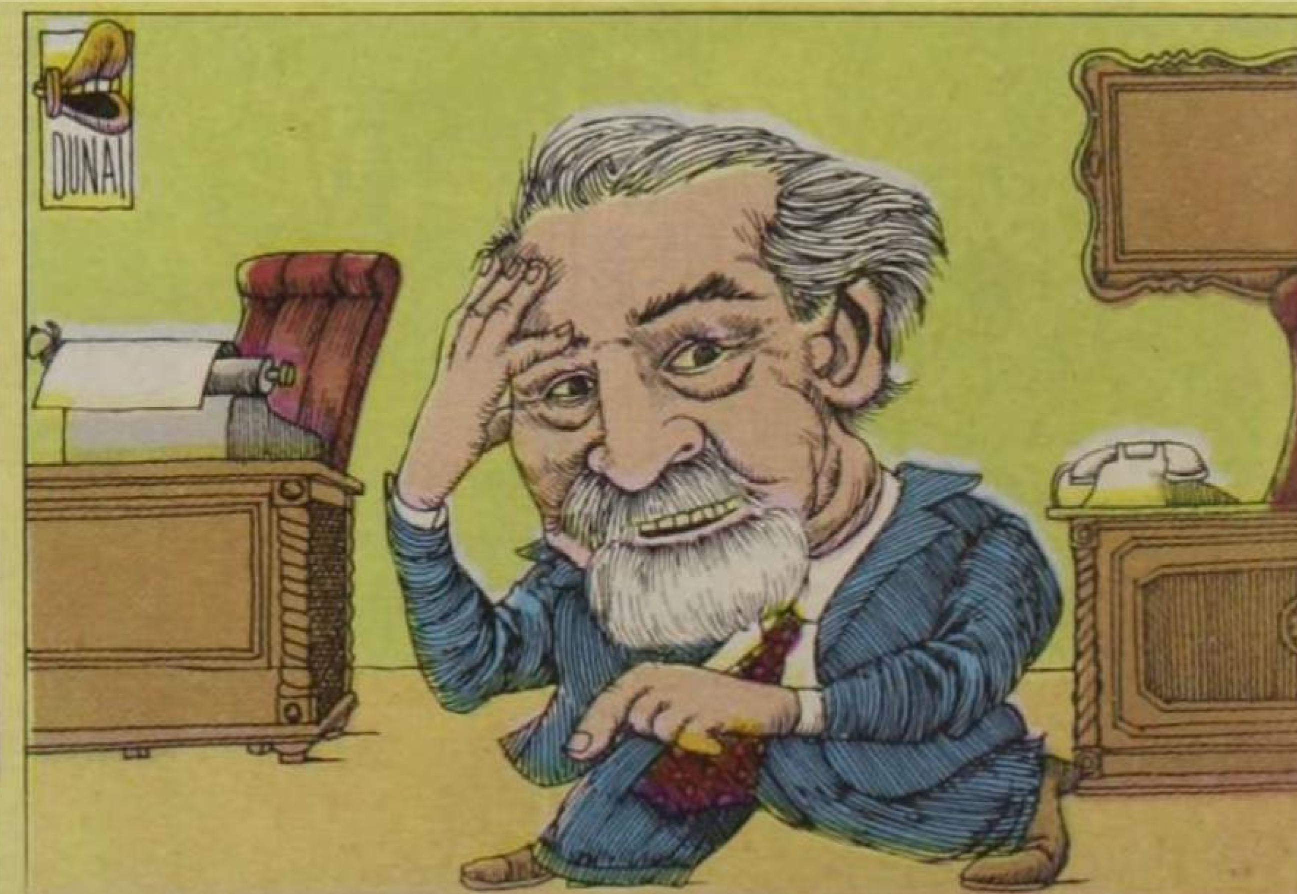
– Gyerekek, a falat bontani kell, nem emelni!

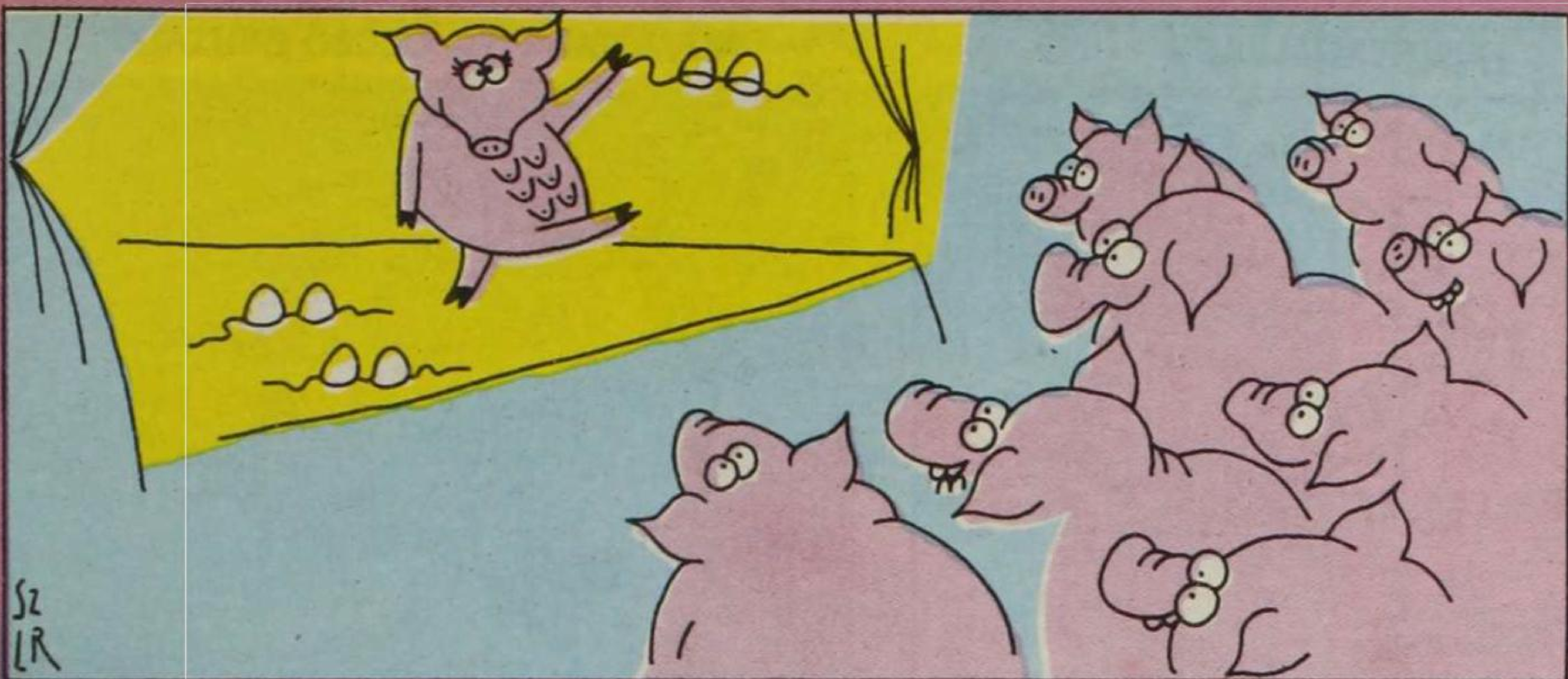
– Az MDF belső harca olyan port vert fel, hogy a jövőjéből semmit nem látok a gömbben.

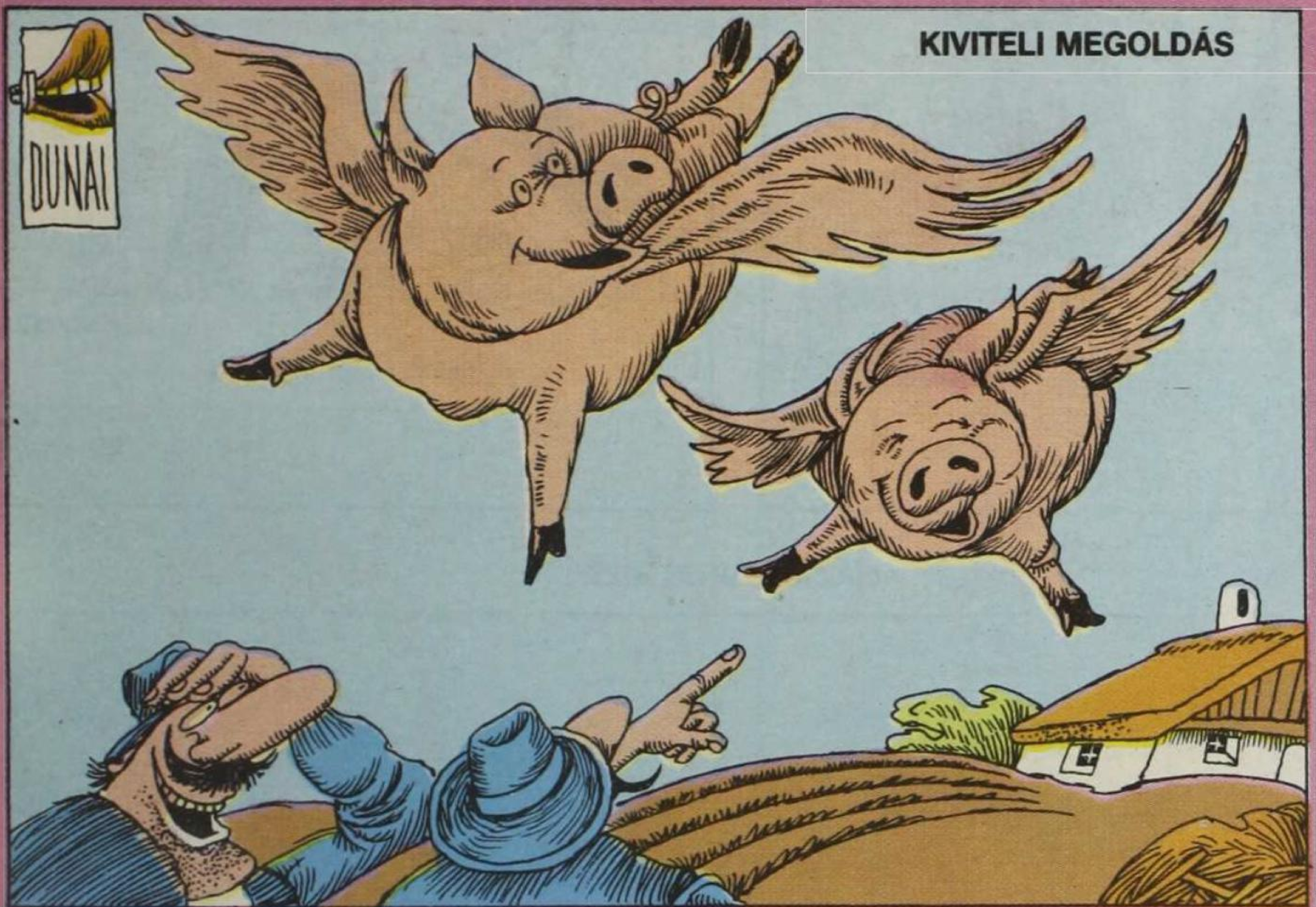

– Továbbá, nem javaslom az ülésteremben a kótyavetye és egyéb rokonértelmű szavak használatát.

– Az élet tele van lemondással...

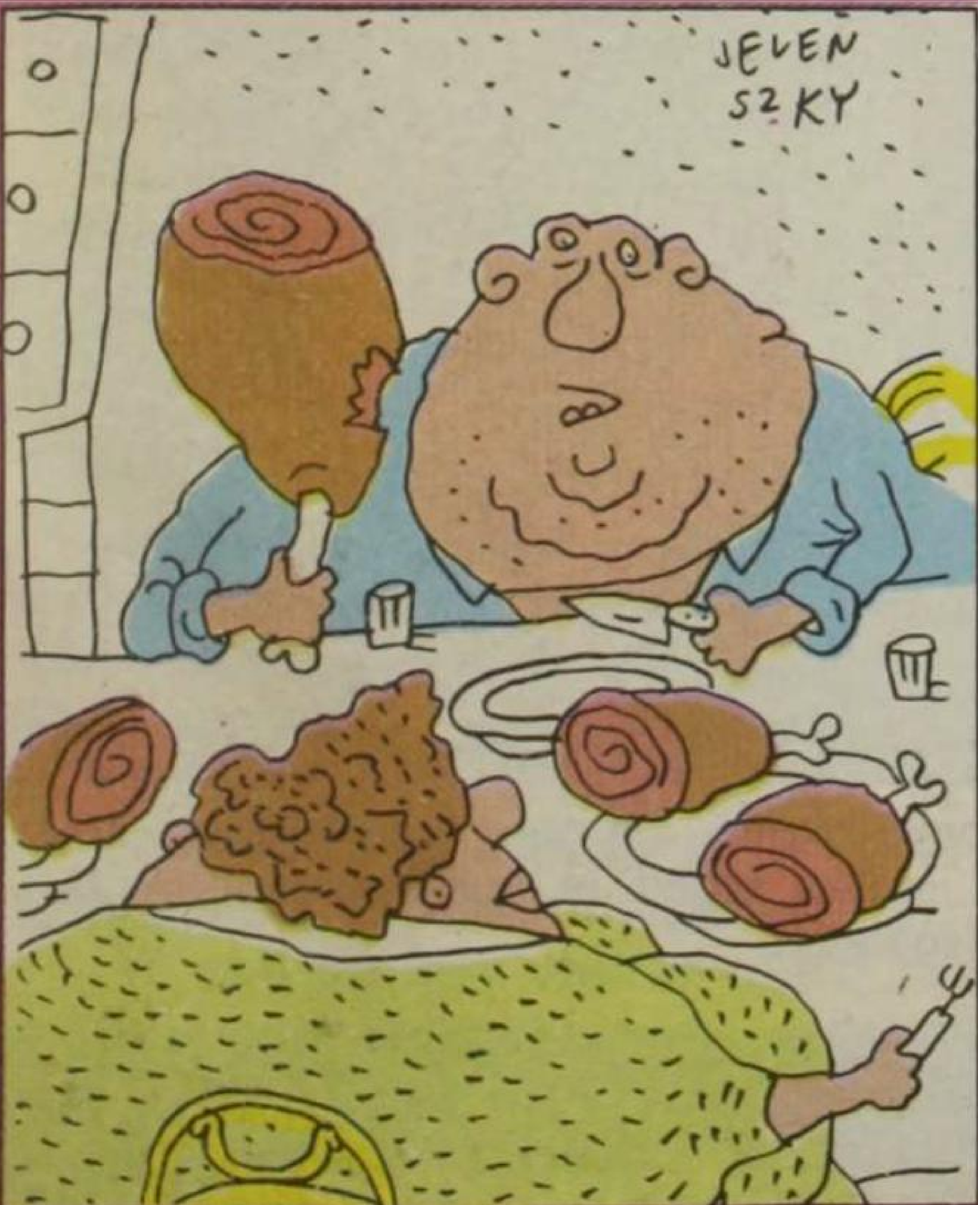

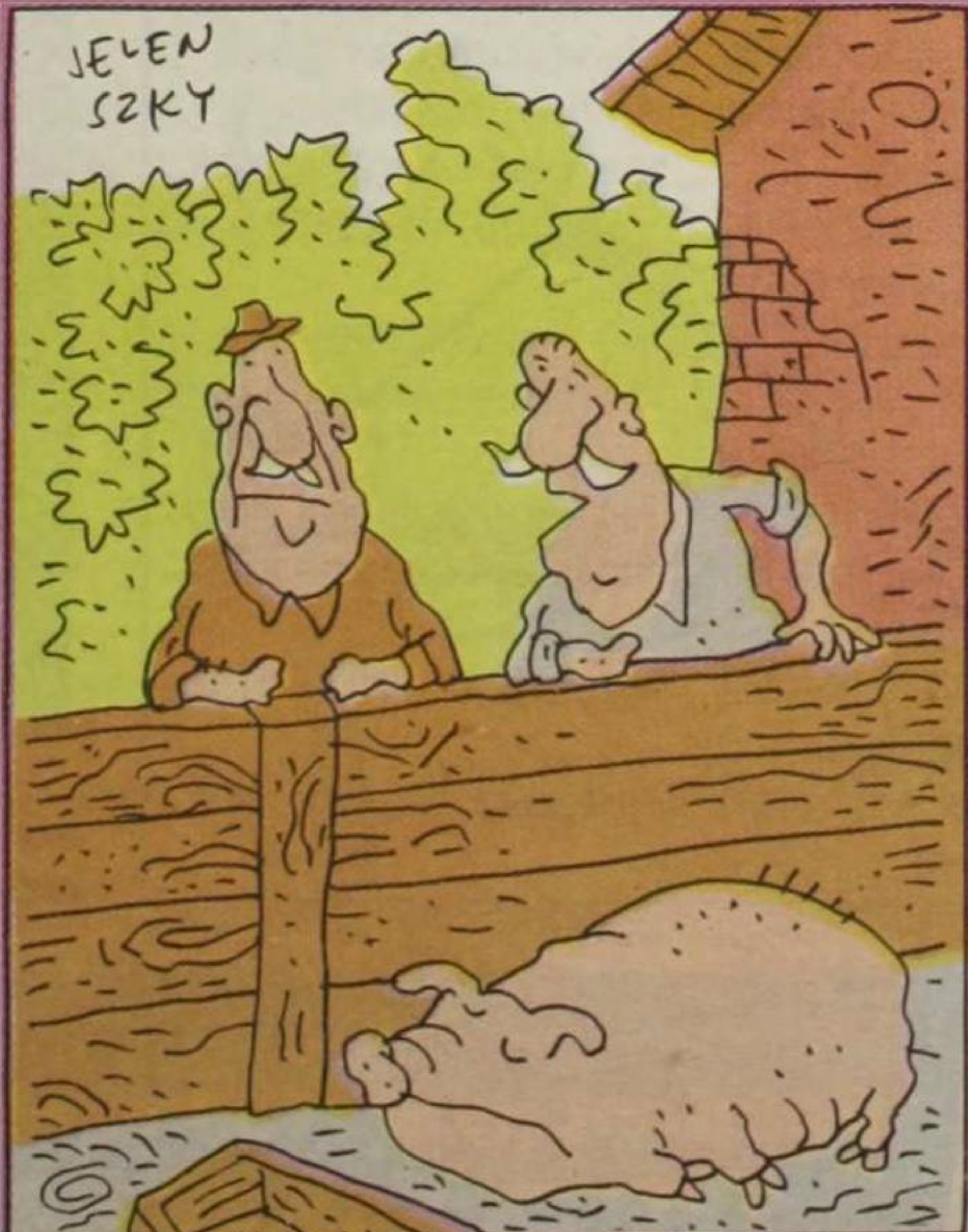
– Tóni húsembargóra fejlesztett malacai edzést tartanak.

– Csomagolj ki, mama! Lőttek a nyaralásnak.

– Nem azért mondom, de már unom ezeket a sertéseket meg marhákat sújtó járványokat, embargókat. Most már jó volna valami kis zöldségpestis.

– Igaza volt, sógor, át kellett volna térnünk a frekvencia-gazdálkodásra.

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Kutya meleg van.

Ezt a kutyámtól tudom. Látom, amint szellőzésre lógatott nyelvvel keresi, kutatja a lakás leghűvösebb pontját. Amikor megleli, elégedetten ledobja magát, boldogan hűsöl. Ilyenkor azt sem tűri, hogy megsimogassuk. Megelégszik a kánikula Celsiusaival, nem kell neki még a kéz melege is. Ilyenkor a meleg szavakat is méla undorral veszi tudomásul.

A rádió közben bömböli a híreket. Amire az ember felkapja a fejét, amitől magasabb lesz a gazdi vérnyomása, őt hidegen hagyja. Vagy ha nem is hidegen – az eddigi hőmérsékleten. A világ bajai a kutyát nem érdeklik.

Vagy talán mégis?

A belpolitikára a füle bojtját se mozdítja. De Boszniára felfigyel. De csak egy pillanatra. Csak egy kis sóhajt ereszt meg. Nem verekedős jószág, a háborúkat az erősebb társaira bízza. Ő gyenge kis eb, tudja, hogy csak az erősebb kutyáknak kell Bosznia.

A gazdasági híreknél már fülel. A sertéspestis hallatán szemét szomorúság önti el. Hullanak az állattársak, ő gyászol. Mintha jobban odafigyelne rájuk, mint az ember szokott embertársaira. Aztán amikor az embargóról hall, megnyugszik. (Még mondja valaki, hogy az ilyen szavakat – embargó – a kutya sem érti.) Tudja, hogy a betegség, mely jó néhány sertést átsegít a túlvilágra, a hentesmentes mennyországba, disznók tízezreinek az életét menti meg. Állatagya felismeri a nagy igazságot: nincs olyan betegség, amely olyan pusztítást tudna végezni, mint az ember.

Amikor a meteorológiai jelentést hallja, feláll, kimegy. A szemének és ösztöneinek jobban hisz, mint Vissy Lászlónak. Odakinn látja, a növények szomjaznak. Azoknak nem elég a jóslat, hogy holnapra csapadék várható. Ő segít nekik. Meglocsolja a bokrokat. Kis adagokban, hogy mindegyiknek jusson. Trágyázásra nem is gondol. Kerttiszta. Nagydolgát csak a kerítésen kívül végzi el, odakinn a nagyvilágban. Nagydolgozik a világra.

Mikor visszajön a lakásba, mohón lefetyelni kezd vizestálkájából. Iszik, mint egy állat – vagyis éppen annyit, amennyivel a szomját oltja…

Aztán folytatja a hűsölést. Éli világát, kutyabaja.

Ért ő mindent. Csak az embert nem. Az embert, aki mindenben csak a rosszat látja, aki nem tud örülni a frissítő víznek, a hűvös saroknak, a nyugalomnak, aki értelmetlen vitákkal, veszekedésekkel, háborúkkal teszi tönkre életét.

Irigylem. Néha úgy szeretnék a kutyám lenni.

GULLIVER ÉS MI, A TÖRPIKÉK

Kánikula a nyolcadik kerület legsűrűjében is, kint hűsölök a kinyurgult petúniák közt, tíz óra elmúlt, néhány lakótelepi szoba világos még, amúgy csönd, az utcákon senki.

Ekkor boráztatta baritonok bődülnek bele a setétbe:

– Meszevana, meszevana Mesterucca végeee…

Kocsmából kisepert, elázott csapat húz át a téren, torkukszakadtából danásznak, agyhasogatóan, hamisan.

Valaki szépen szól:

– Csendesebben…

A vezérbika megtorpan, kiáll középre, meglendíti roppant ökleit, s bőg:

– Akkor danolunk, amikor én akarom! Teee! Gyere le, kezedbe adom a füledet!

Ijedt csönd.

– Gyere föl te – hangzik a lehelletnyi, de dacos válasz.

– Teee, ne tegezz! Gyere le, váglak pofon, hogy egyik szemed látogatóba megyen a másikhoz!

– Gyere énhozzám – szól egy női hang.

– Aranybogár! Hol vagy?! – hördül a behemót, s tanácstalanul forgatja körbe bikanyakát.

– Siess – kéri a nő. – Kutyám már van, de bőgőmajmom még nincs.

Csöndes derű kezd terjedni a tájon. Látni nem, csak érezni lehet, hogy az erkélyen mocorognak, néhány cigaretta félénken felparázslik, a tévé fénye vibrál tovább, de üres szobáknak.

– Teee, gyere le, mert egyberontom ezt a vacak kártyavárat! – üvölt a nagydarab, hogy megkoccannak az ablakaink, s vadul rázza a fejét.

– Nem megyek – feleli egy vékonyka hang. – Ha agyonvernélek, ki tartaná el a bánatos élettársadat?

– Jársz még bandában betörni? – érdeklődik más. – Mikor engedtek ki? Csak a főtárgyalásig vagy szabadságon?

A monstrum lent szinte toporzékol, s tajtékzik.

– Gyere leee! Ideállok az ostornyeles alá, látsz engemet, mi?!

– Látlak! Irtó randa vagy! – rikkant egy kicsit mutáló, kicsit megszeppent, de jól érthető kölökhang.

– Szaladj haza, mert megpofoz a feleséged – tanácsolják a behemótnak jólelkűen és rögtön utána:

– Teee, cirkuszba menj, éppen fenéken billenthető bohócot keresnek!

– Béledet ontom, csak gyere le! – hörög éktelenül a böhömnagy, s embervért kivánna inni. – Tudod, ki vagyok én? Tudod, kik voltak az őseim?!

– Tudom! – kurjant egy törpi srác. – Egész nap fán ültek, oszt vakaróztak.

A behemót néz maga elé, imbolyog, tűnődni látszik. A beállott csöndben halk toccsanás, majd felcsattanó dühös mamahang:

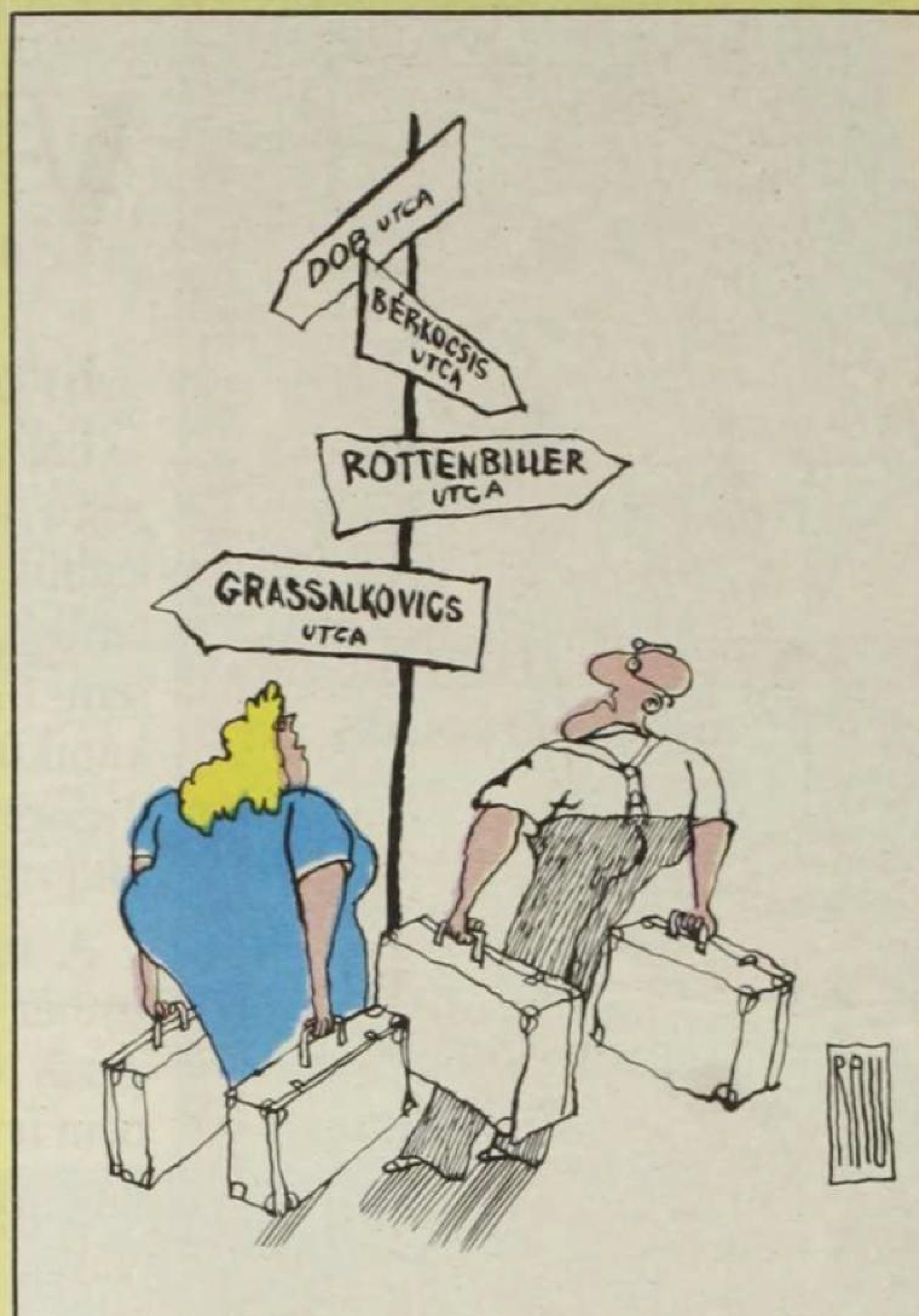
– Mit képzelsz? Ki engedte?!

S egy izgatottan lelkes törpike felel:

– Mutter, csak még ezt az egyet, a második tojással már biztosan eltalálom!

G. SZABÓ JUDIT

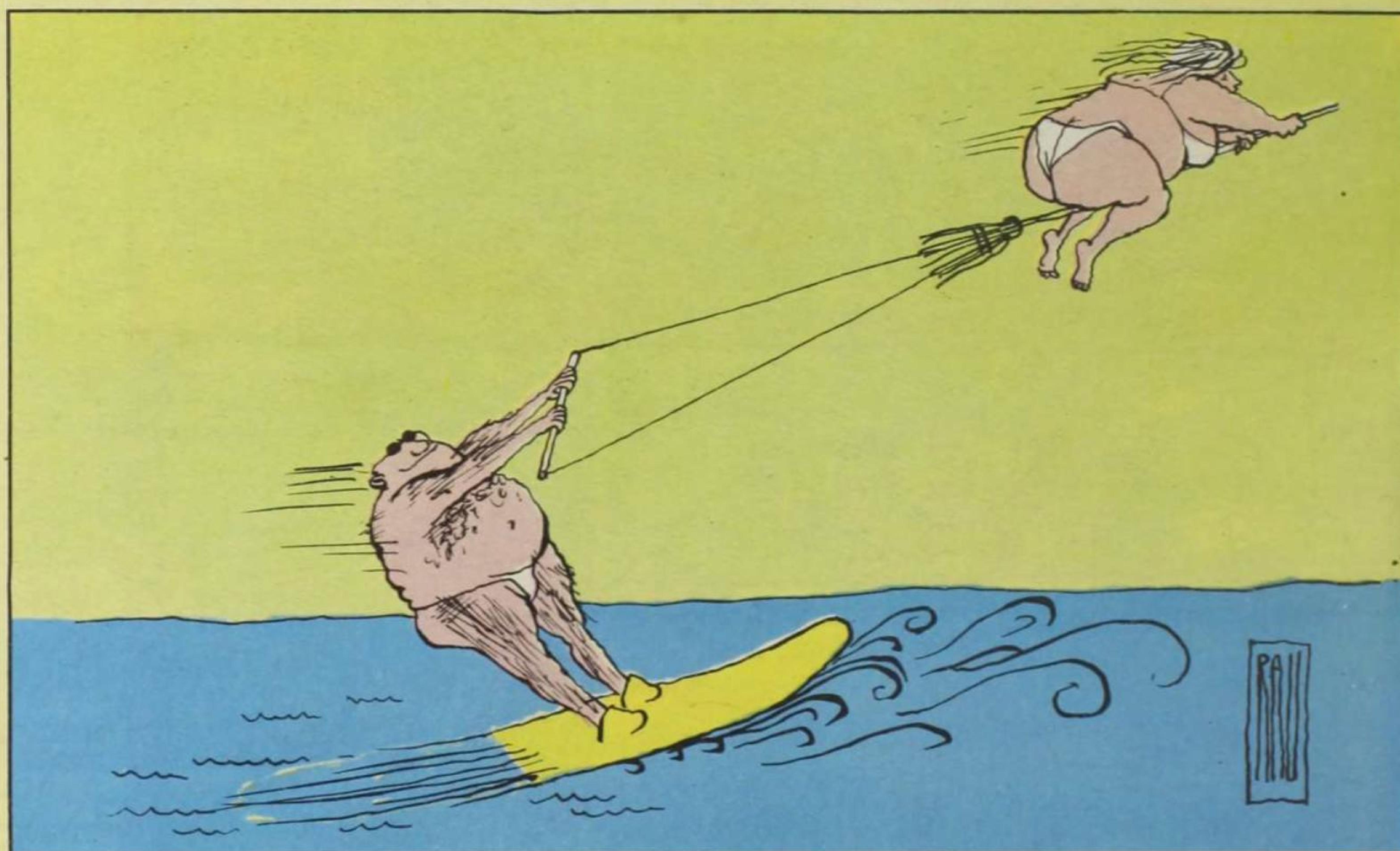
HOL NYARALJAK?

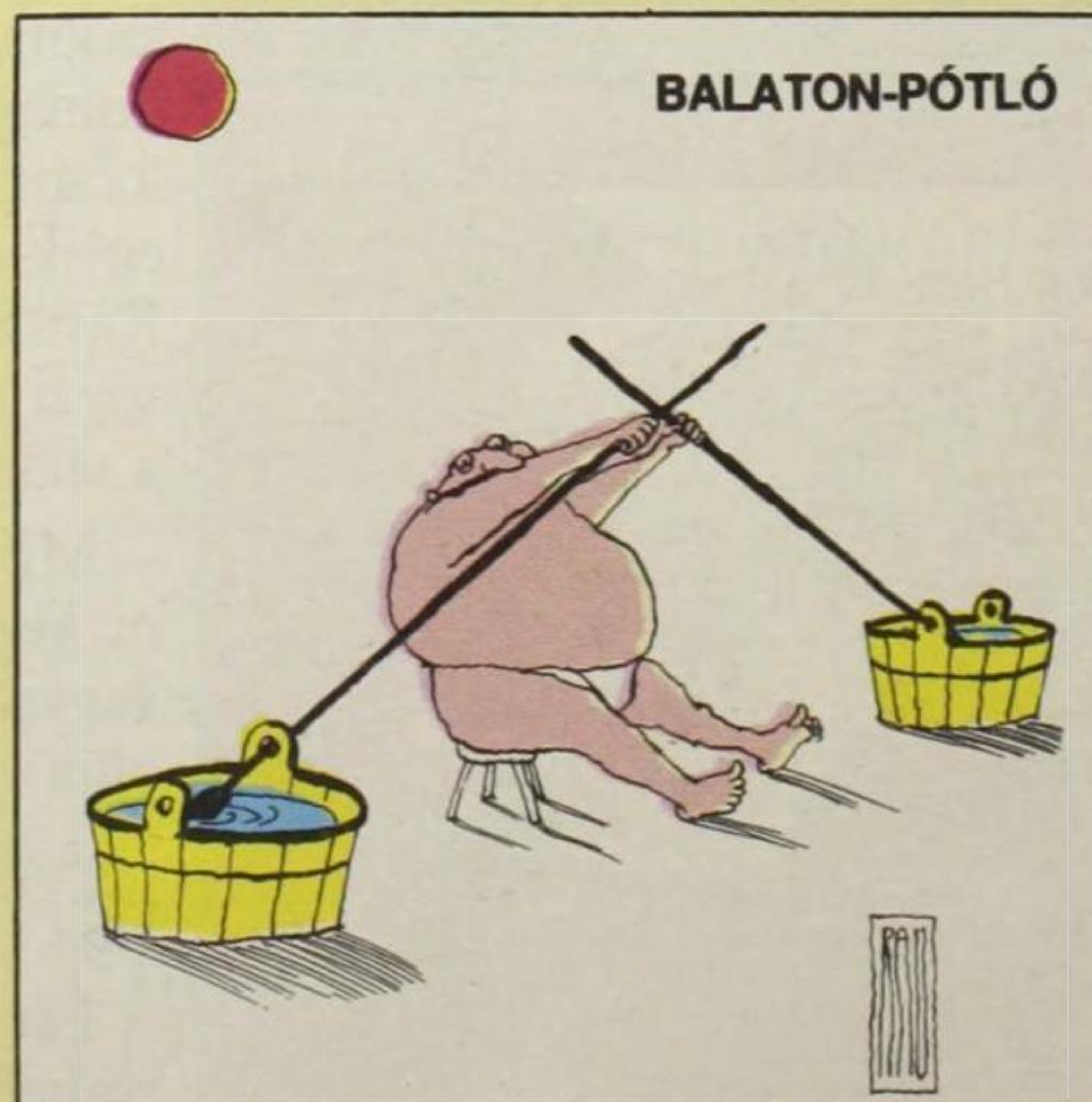

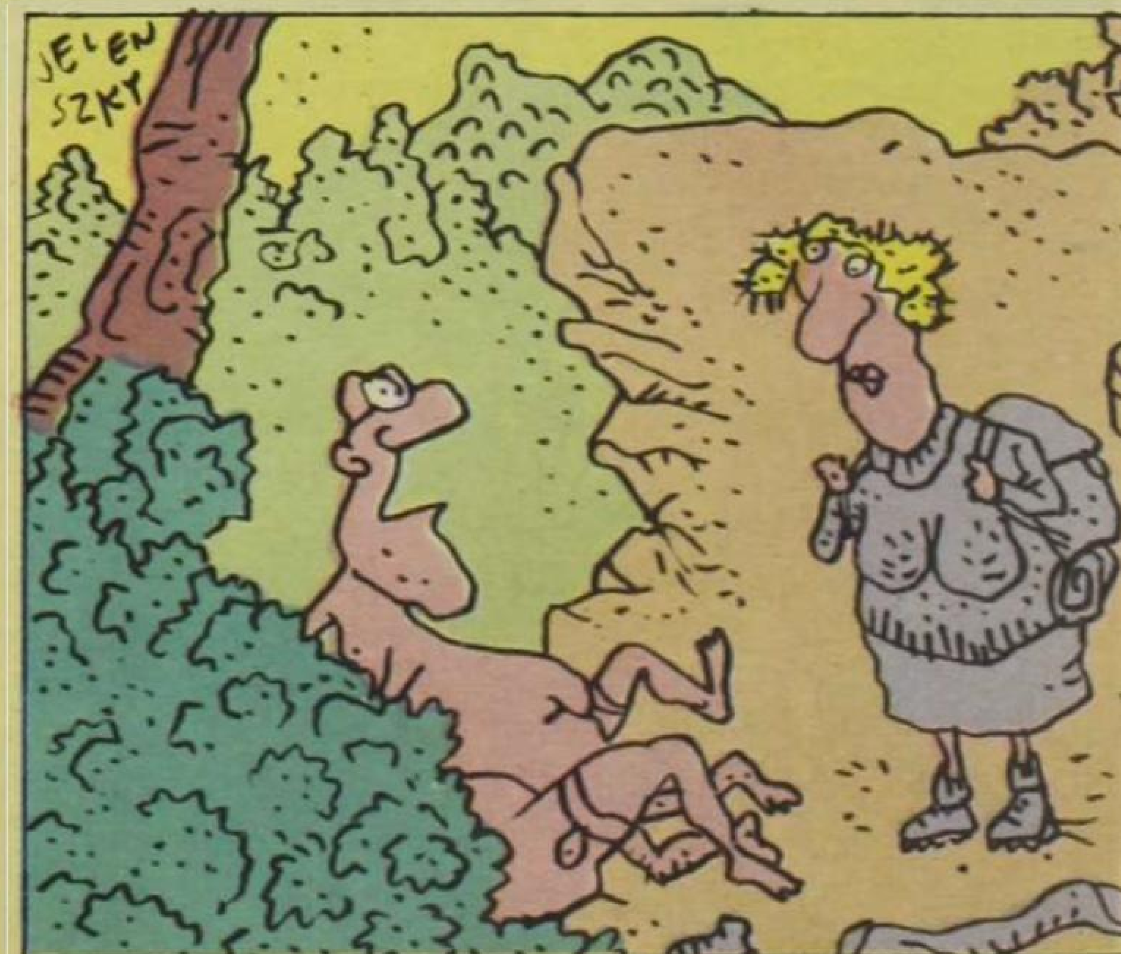
HOVÁ VAN MÉG OLCSÓ BEUTALÓ?

HÁZASPÁROS VÍZISÍ

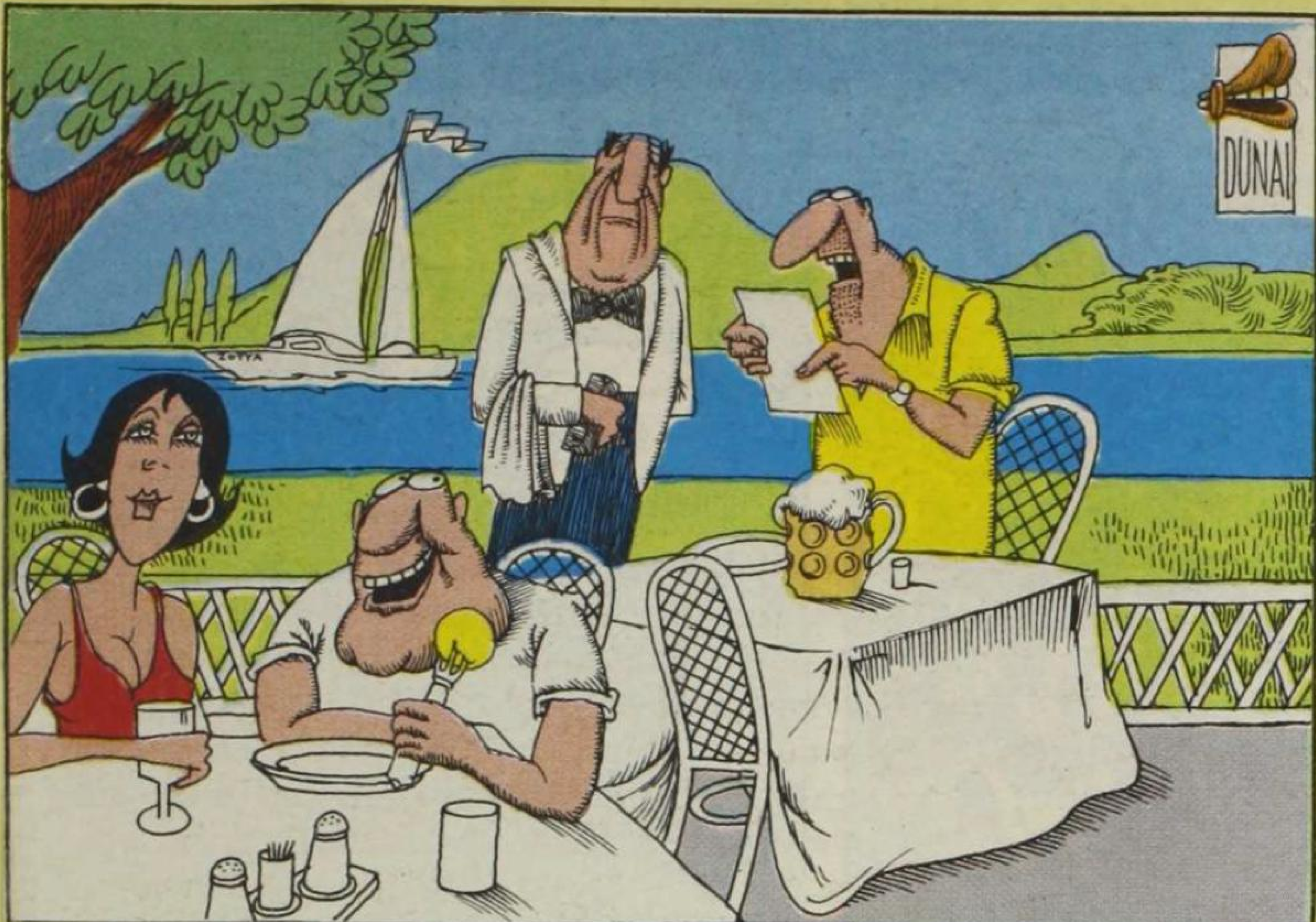

– Csodálkoznék, ha nem értenéd meg, anyuci, annak idején téged is így szerveztelek be a turistaegyletbe.

Balatoni nyár: fölkészült a vízirendőrség
VETTEK EGY JÓ NAGY LEVEGŐT…

A KÉPVISELŐ NYARAL

– Most meg a meleg, az állott sör és a hideg bakonyi borda miatt interpellál.

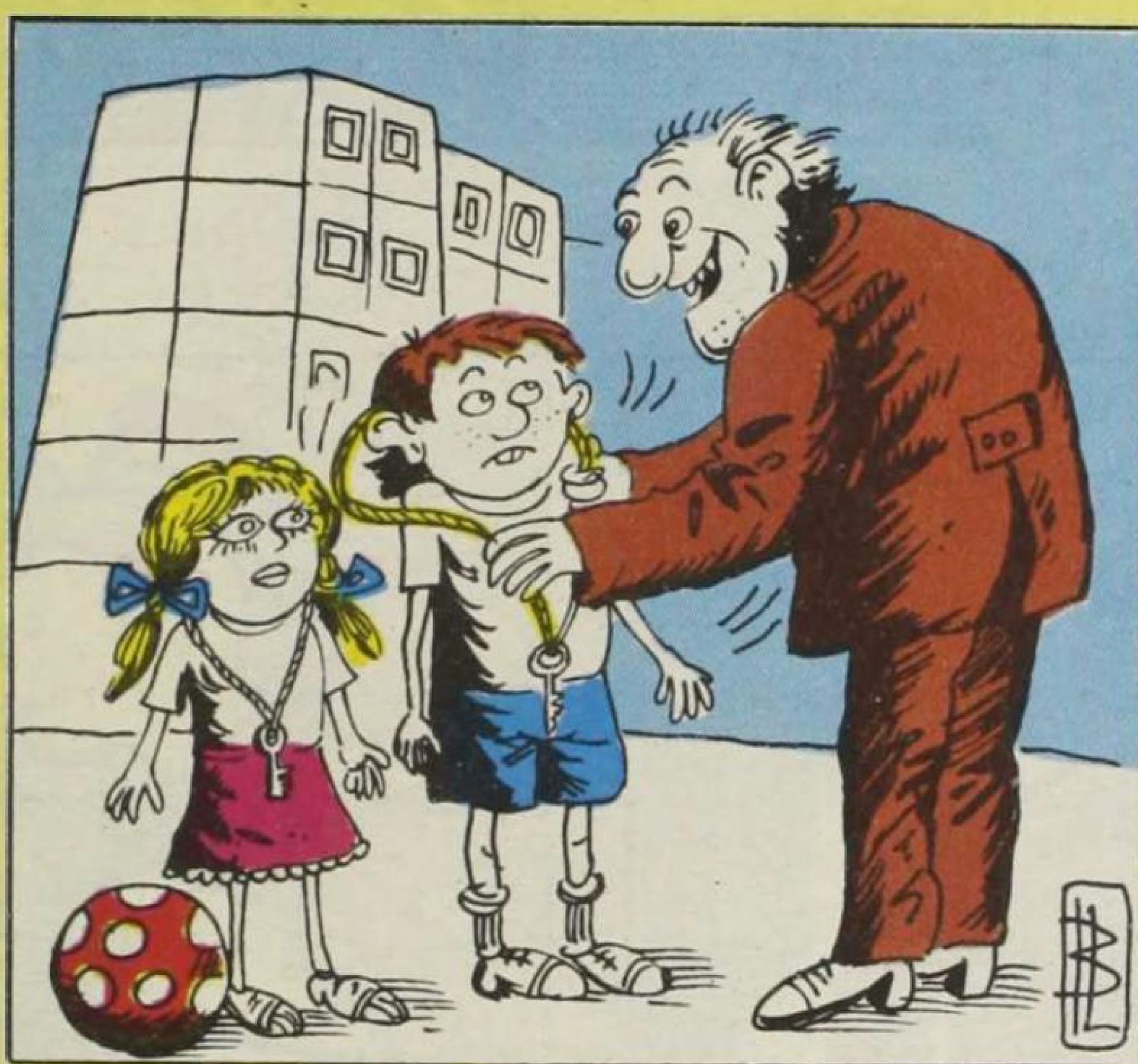
IDÉN MÁR NEM EMELKEDNEK A VÍZDÍJAK

– Józsi, jövőre majd nem úszol így a boldogságban.

KÁNIKULAI LÁTKÉP

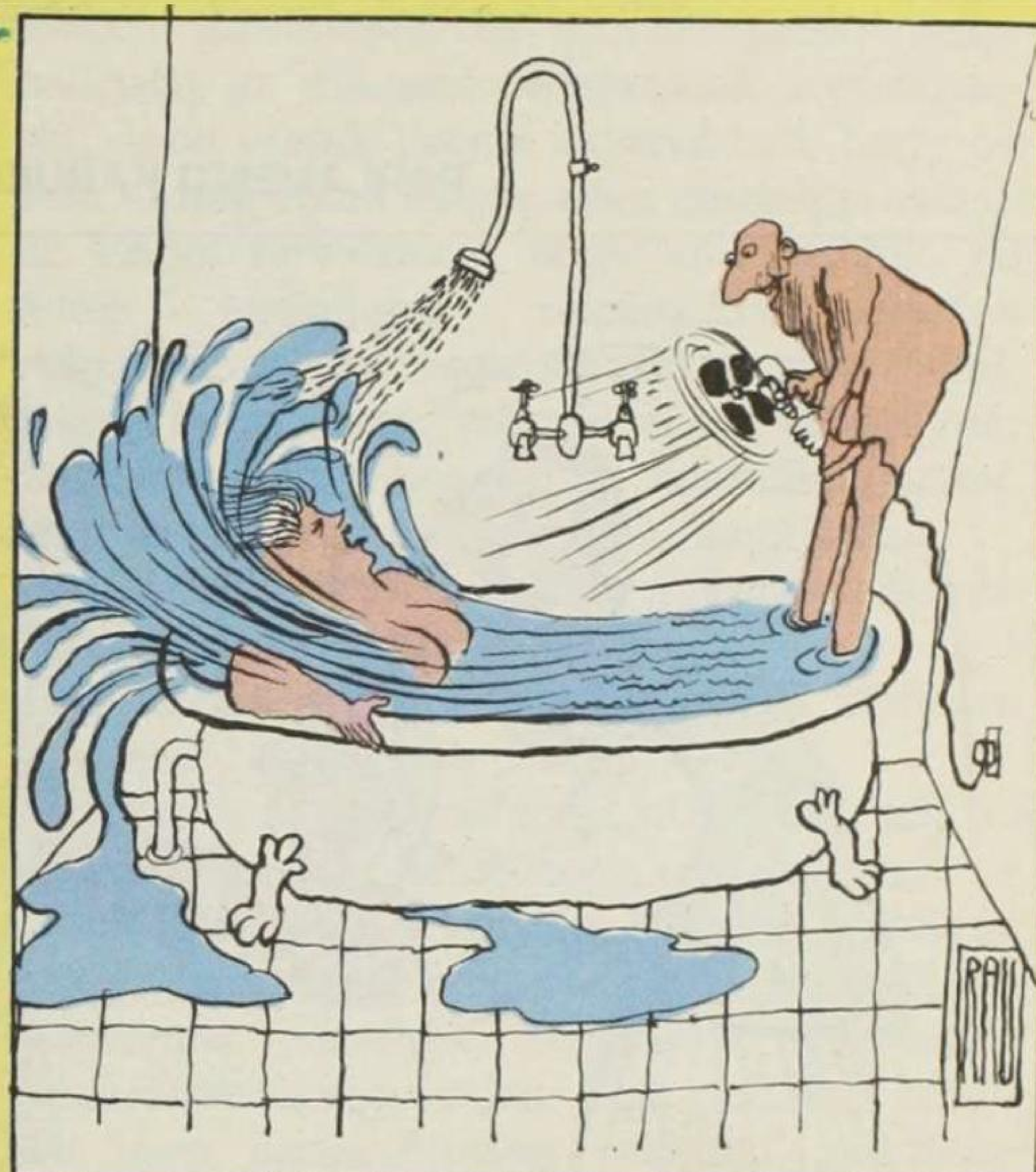

– Hát akkor jó nyaralást, itt, a lakótelepen!

„Ózonlyukat beszélnek a hasamba" (NUDI faktor)

OLCSÓ NYARALÁS

– Na ugye, fiacskám, hogy olyan mint a tenger?!

BODNÁR GYULA:

JÓ SZÓRA VÁRVA

Úgy esett a dolog, hogy még kora tavasszal felhívott a Dezső, tennének egy európai körutat a nejével, nem társulnánk-é be a dologba? Négyesben ugyanis olcsóbb. Rövid töprengés után úgy döntöttünk, költöttünk már áfára is, Ványára is, miért ne költsünk Dezsőre is? ...Kész, beszállunk!

Ezért van aztán, hogy már negyedik napja füstöljük ezeknek a húsembargós kapitalistáknak a levegőjét a jó öreg kétütemüvel. Most éppen egy Róma melletti kis panzióban ébredezem, mivel a konyhából a két hitves kórusban kiáltja: „Nézd már meg te hétalvó, meddig piszmog még a parkolóban az a másik idióta?!"

Lementem. ...Ha már ilyen szépen kértek.

Dezső a volán mögött. Fehér arccal, kigúvadt szemekkel és maga elé bámul. Szája kérődzve mozog, miközben egy szétrágott levél andaxin műanyagburkából gömböket fúj.

– Indulnunk kellene – kockáztatom meg a szót, miközben egy lecsapó kobra gyorsaságával rántom el a fejemet az ötkilós franciakulcs elől.

– Nem tudok ilyen körülmények között vezetni! – üvölti Dezső és idegességében a kárpitot tépi.

– Valami zavar, Dezsőkém? – óvatoskodom, s közben a szövetfoszlányokat próbálom visszanyálazni.

– Te tényleg nem veszed észre, hogy a magyar határ óta abnormális körülmények közepette közlekedünk? Már három és fél napja, hogy ezek a nyugatiak hülyének néznek! Emlékezz vissza, Bécs előtt rámentem a záróvonalra és a rendőr nem bírságolt meg, hanem elnézést kért, hogy nehezen láthatók az útburkolati jelek. Merthogy kopottak. ...Amikor Zürichben egy öreglányt leátkoztam a zebráról, nem ordított vissza, hanem öt percig a helyes kiejtést gyakoroltatta velem. Bernben belebikáztam egy nyugdíjas utcaseprő Volvójába, és a pasas nem pofont, hanem ötven dollárt adott, hogy kicserélhessem a lökhárítómat.

A torinói benzinkutas azzal borított ki, hogy amíg töltődött a tank, hozatott nekem egy hamburgert és egy kólát. A hamburger friss volt és meleg, húspogácsa volt benne és nem melasz. A kóla „coca" volt, emellett jéghideg, és a kislány aki hozta, olyan bájosan mosolygott, hogy a kezem nem fért be a nadrágzsebembe a pénztárcámhoz.

A végén megköszönték, hogy náluk tankoltam és külön is tartották szerencséjüknek, hogy közben a Beppe nevű gyerek kiporszívózhatta az üléseket.

Szerinted lehet ilyen alpári közlekedési morál közepette vezetni?

Dezső eddig jutott tiborci kifakadásában, és csak azért nem folytatta hosszasabban, mert szavai sírásba csuklottak. Az időközben megérkezett nejek is tanácstalanul tébláboltak, amikor megtörtént a CSODA!

Egy „H" felségjelű füstokádó nagy kémény száguld felénk, s Dezső – hogy kiszálljon – a legrosszabbkor nyitja ki az ajtót. Hatalmas fékcsikorgás, a külső ívre vágódó Trabantból üvöltő rizlinges akcentus:

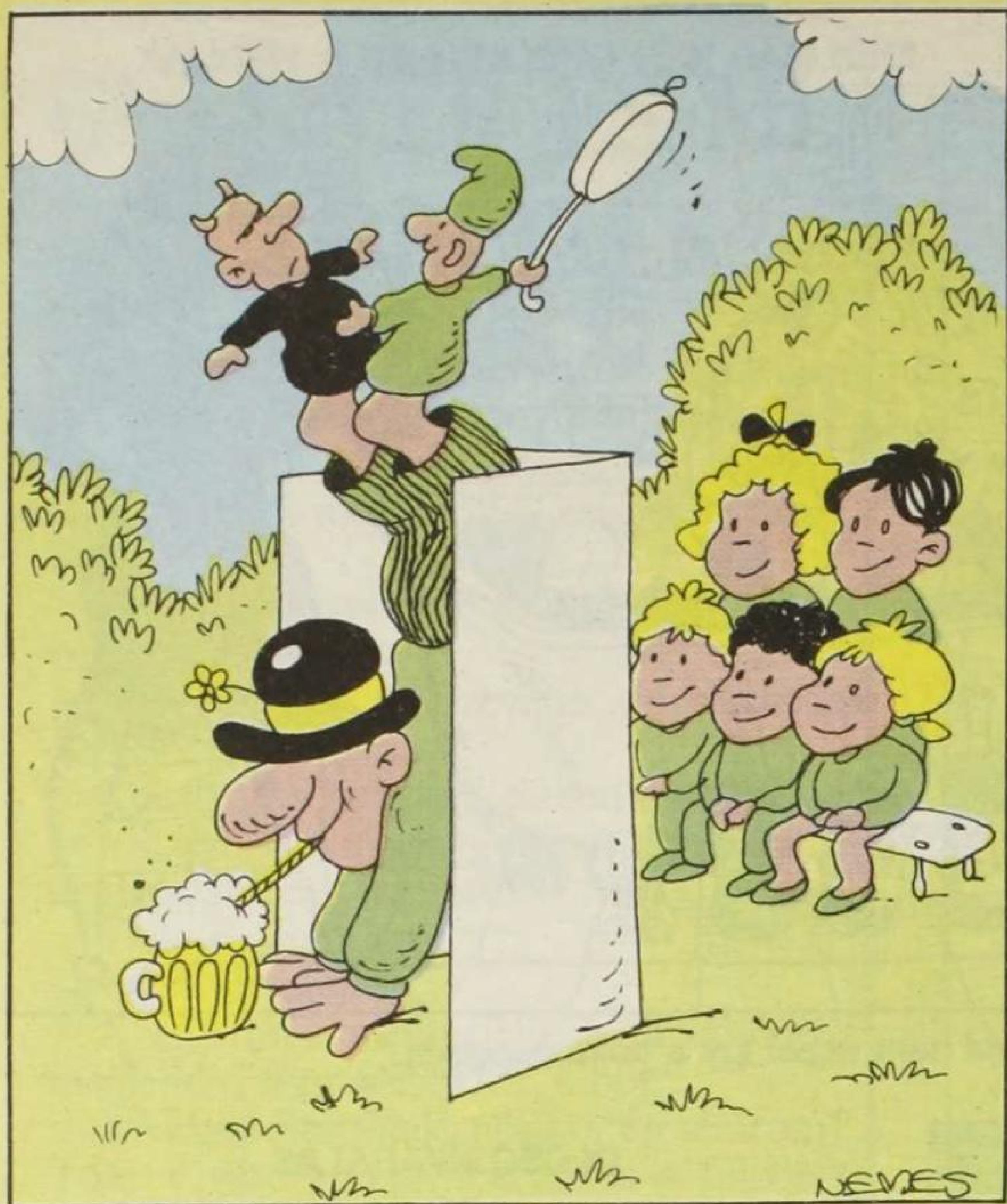
– Hol tartod a gubóidat, te bénaagyú marhabaromállat?!

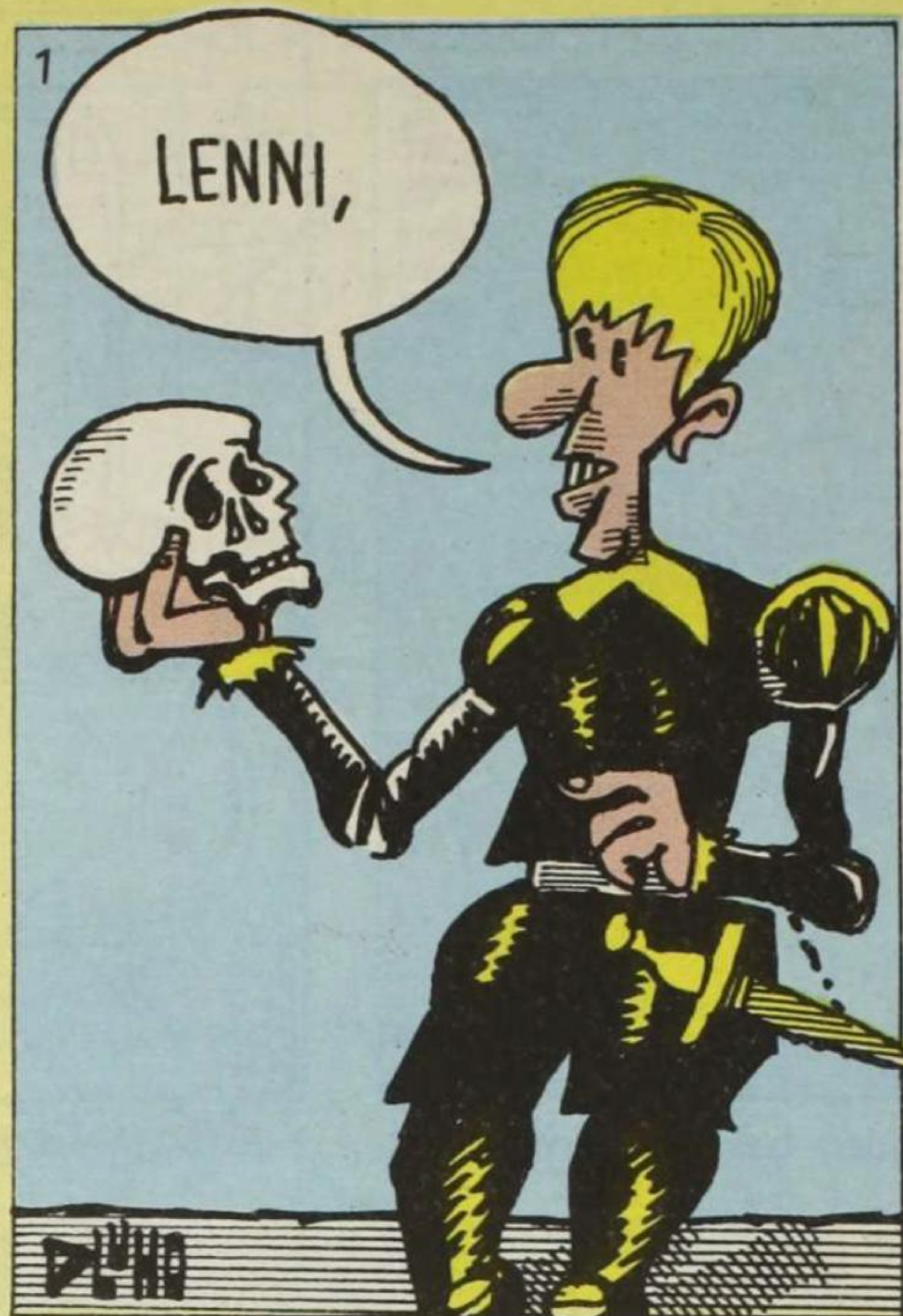
Dezső kétrét görnyedve bámul a bűzkaszni után. Itt fogja elvinni az infarktus! ...De nem! Mi ez?! Könnyei elapadnak, hamuszín arcát rózsás pír lepi el, s boldogan felsóhajt:

– Végre egy emberi hang.

Aztán ránk néz, s miként egy vagyonelszámoltatásra kötelezett nagyvállalkozó, felüvölt:

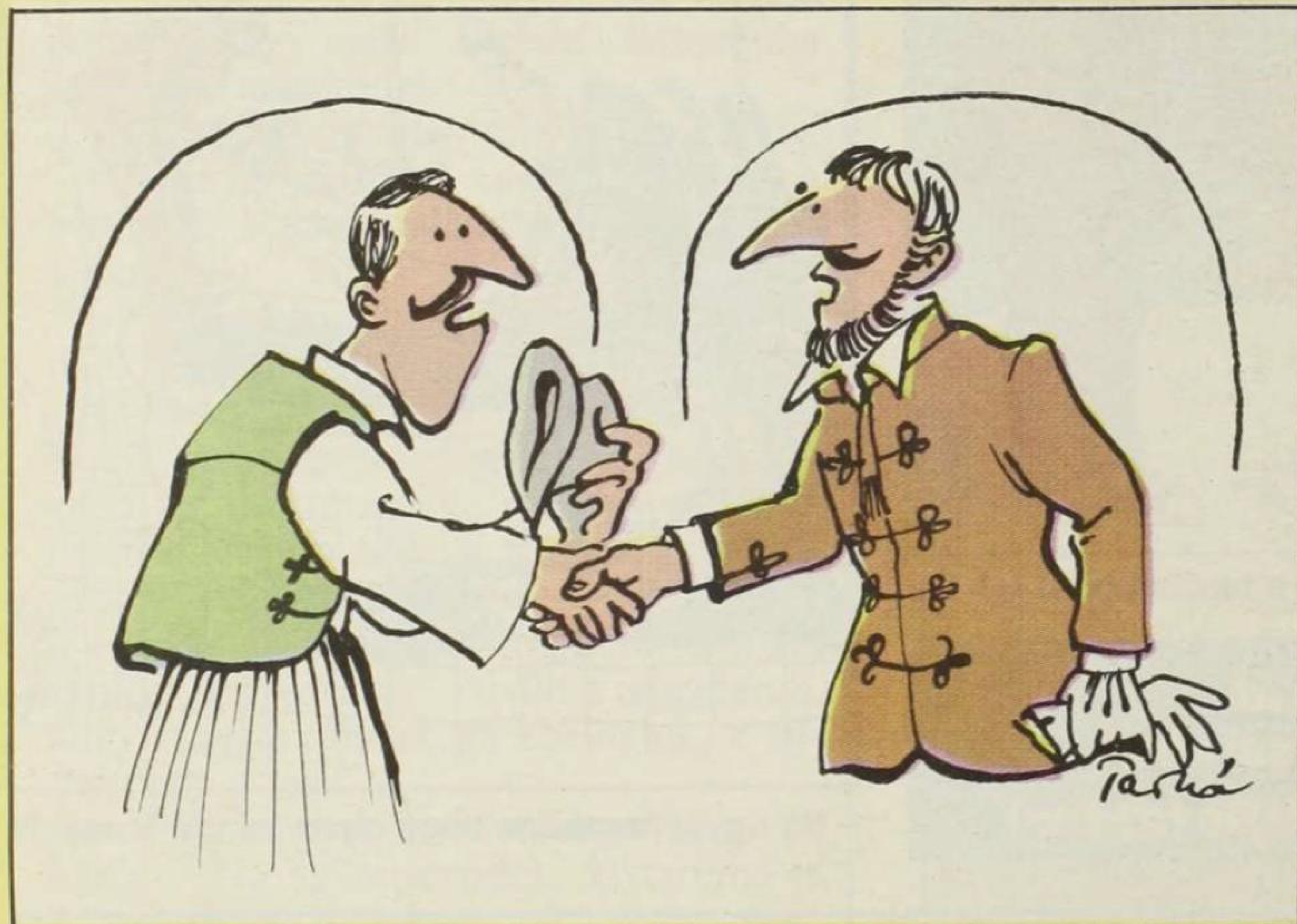
– Ti meg mire vártok? Beszállás! Irány Szicília, indulunk!

PARLAMENTI KABUKI

– Maczó Ágnes.
– Örvendek, Király B. Izabella.

SZÍNÉSZEK A PARLAMENTBEN

– Úgy harcolnak, mintha az ülésteremben lennének...

WALTER BÉLA:

KABUKI

...hallom, huhh, de nehéz ez a két cekker, kicsit kifújom magamat, úgy ni, hallom tehát, hogy japán kabuki-színház vendégszerepelt nálunk, ami nagyon jó dolog, hová a csudába tettem a lakáskulcsot?, hiszen manapság mifelénk már nem nézik ferde szemmel a távolkeleti kultúrát, lássuk csak, reggel nem volt időm elmosogatni, mert a nejem leküldött a piacra, hamm, csípem a kovi ubit, pláne a kabukit, ahol a kultusz a lényeg, nem annyira maga a történet, amely lehet oly soványka is, akár ez a karaj ni, amit most vettem elő a hűtőből, hogy kirántsam, szóval, mondjuk, a helytartó elcsábítja az egyik alattvalójának a feleségét, mire az alattvaló harakirit követ el, s már vége is a darabnak, ennyi, de még teszek a krumplihoz egy csipet sót, sőt a harakirit is a kedves nézőre bízza a kabuki, ugyanis a ritmus a lényeg, az, ahogyan előadják, ahogyan nézi a színész a bambuszkardját vagy huszonöt percig, néma csöndben, igaz, úgysem hallanék semmit ettől a berregő porszívótól, tisztára a főnököm hangja, és ez Japánban így megy négyszáz esztendeje változatlanul, pláne, ha hozzászámolom az előzményeket, hál' isten a függönyöket már tegnap este beáztattam, tudniillik a kabuki átvette a no-játék legszebb hagyományait, a mozgásvilága meg egészen a gagaku-táncokig követhető nyomon, és akkor máris a VIII. századba ugrottunk vissza az időben, hűha, rohannom kell a gyerekekért az óvodába, persze a legjobban a kabuki-színházban az *onnagatát* imádom, vagyis azt, hogy a női szerepeket is férfiak játsszák...

– Mondja, szomszédasszony, maga is szamurájkarddal szeleteli a szalámit?

Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes"
(Szenes Iván)

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

BÁNFFY GYÖRGY

színművésszel, az MDF országgyűlési képviselőjével

Az élet, a politika néha humoros helyzeteket produkál. Ahhoz, hogy veled, több mint három évtizede kollégámmal beszélgessek, belépőt kellett kérnem a fehér házba. Ráadásul, mivel most te riportalany vagy, képviselő úr, jómagam meg újságíró, az etikett úgy kívánja, hogy önnek szólítsalak. Valóban: tegezzem önt, vagy önözzelek téged?

Harsány kacaj a válasz.

– Ezt a bevezetőt máris köszönöm. Előre kell bocsátanom, imádok nevetni. Pécsett, a színházban, ha szabad estém volt, a kollégák könyörögtek, üljek be a nézőtérre. Mert ha én elkezdtem nevetni, „húztam magam után" az egész nézőteret. Ellenben a nevettetéshez keveset értek.

– Lehet, hogy Pécs óta megfáradtál? Mert Pécsett kacagásoddal húztad magaddal a közönséget. Viszont a parlamentben mostanában nagyon kevés kacagást hallani, annak ellenére, hogy ott ülsz a patkó alakú „nézőtéren".

– Pedig néhányszor volna alkalom a kacagásra. Vannak kedvenc „főszereplőink", akik rendszeresen olyan stílusban szólalnak meg, hogy eleinte jókat nevettünk, de most már nem...

– Úgy vagytok velük, mint a jó öreg ripacsokkal, akiknek a jól bevált fogásai a sokadik előadáson szánalmas erőlködéssé válnak?

– Valahogy úgy. A szöveg változik, de a forma, a mondanivaló, a cél nem... A pécsi színházban találkoztam Faludi Laci bácsival, a világ legnagyobb komédiásával, a szó szent, nemes, valódi értelmében. Volt neki egy zseniális trükkje. Két, alig látható fémkarikát rögzített a színpad deszkáiba, azokba ügyesen beledugta a lábfejét. Ennek következtében – no meg csodálatos izmai segítségével – úgy előre, jobbra-balra tudott dőlni a színpadon, hogy csaknem vízszintesen „állt", a feje tán negyven centire volt a földtől – aztán anélkül, hogy a kezét használta volna, visszaegyenesedett. A nézőtéren senki sem sejtette, hogyan csinálja. Hát ilyesfajta trükköknek vagyunk a parlamentben tanúi, csak éppen kilóg a lóláb: látszik a fémkarika...

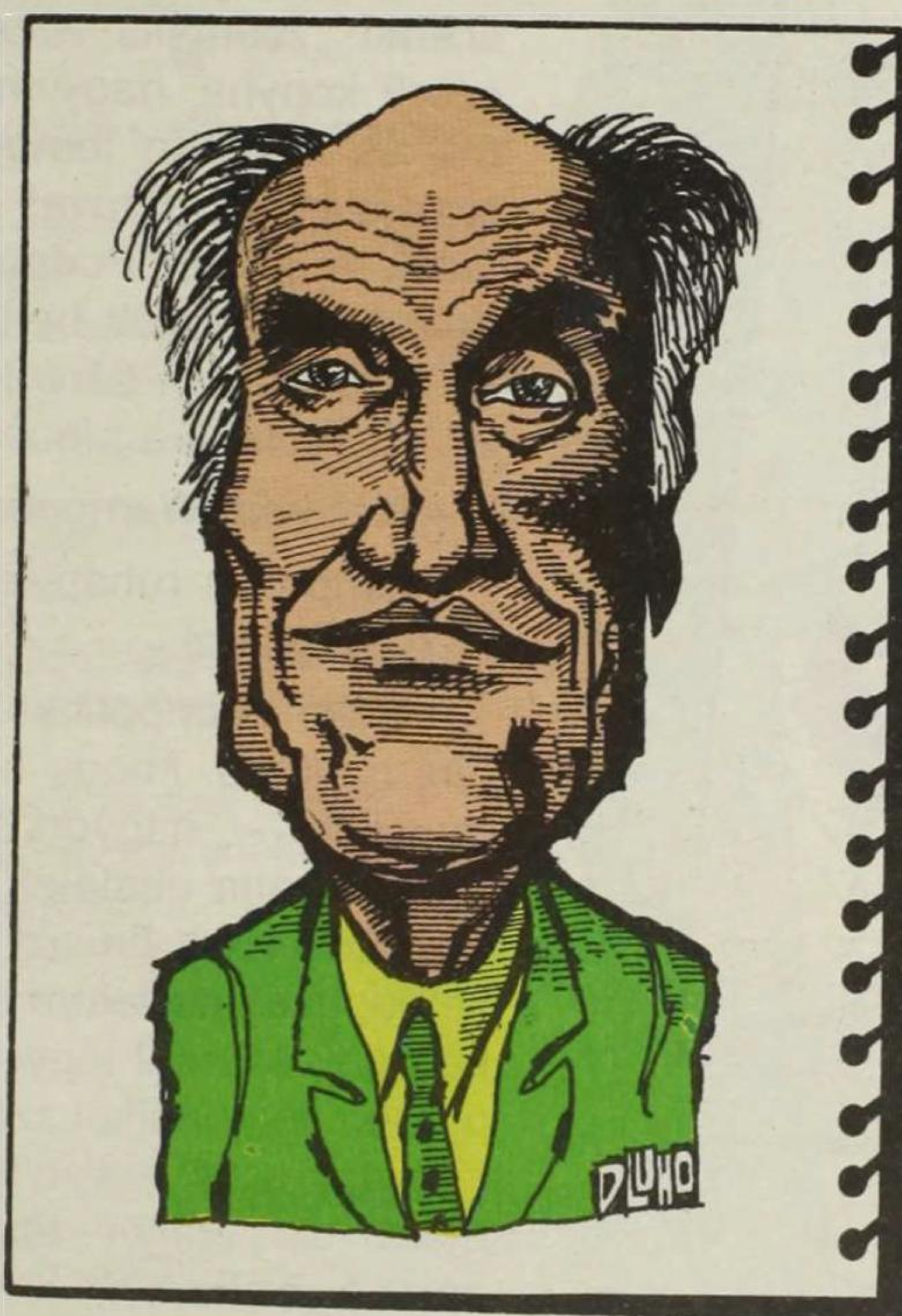
– Te még az előző parlamenti ciklusban lettél képviselő. Amikor 1985-ben elfoglaltad a helyedet, sejtetted, hogy néhány évvel később egy szabad ország szabad országgyűlésének tagja leszel?

– Ezt senki sem látta előre. Annyira nem, hogy amikor '89-ben tizenkilenced magammal állva szavaztunk a bősi erőmű ellen, a videofelvételek tanúsága szerint halálsápadtak voltunk. Akkor még a félelmünket is le kellett küzdeni egy ilyen nyílt szavazáskor. Ha tudtuk volna, hogy lesz MDF, hogy kimennek az oroszok, akkor nem tizenkilencen, hanem kétszázkilencvenen állunk fel.

– Igaz-e, hogy a következő választáson nem szándékozol indulni?

– Igaz. Átvirrasztott éjszakák után jutottam erre az álláspontra. Meggyőződésem szerint az új országgyűlésre egy alkotmányozó nemzetgyűlés feladata hárul. Az én kulturális területhez való kapcsolódásom és hozzáértésem olyan szűk szerep, ami miatt nem érdemes elvenni a helyet jogászoktól, alkotmányjogászoktól, törvényszerkesztőktől, gazdasági szakemberektől... Visszamenőleg meg kell állapítanom, történelmi munkát végeztünk, éppen ezért tesz szomorúvá, hogy egyes sajtómegnyilvánulások következtében a jelenlegi országgyűlés tekintélye megtépázódott. Aki a műholdas közvetítések révén figyelemmel kíséri a nyugati híradókat, tanúsíthatja, hogy a mi parlamenti vitáink úriemberek derűs csevegése ahhoz képest, amit az olaszok, németek, de még a hidegvérű angolok is képesek produkálni egy-egy ülés alatt. Átugrálnak a padokon és úgy verekednek. Nálunk ilyesmi még nem fordult elő. Jó, az angol egy 800 éves parlamentáris rendszer, a miénk most épül, de tisztességgel, becsülettel végeztük a dolgunkat. Sehol, a világon ennyi idő alatt ennyi törvény, határozat nem született; és főleg sehol a világon nem fordult elő, hogy egy kemény – vagy később ellágyuló – diktatúrából parlamenti úton többpárti demokrácia épüljön föl...

– Ismert, népszerű ember vagy. Újraválasztásod biztosnak tűnik.

– Nem érzem a koromat, annyit dolgozom, mint egy húszéves, de ami tény, az tény. A választásokkor 67 éves leszek... A következő parlamentnek ütőképesebbnek kell lennie. Fiatal, csavaros eszű, ütőképes emberekre van szükség, akik adott esetben – mint az angol parlamentben – átugrálnának a padokon és egy jót verekednének.

– És ha a helyedre olyan ütőképes ember kerül, aki minket üt?

– Tény, hogy a demagógia arat. De egyre több emberrel beszélek, aki rájön arra, hogy: tessék megnézni a skálát, nincs jobb. Ha az ember türelmesen és szorgalmasan végighallgatja az ellenzék vezéreinek nyilatkozatait, itt-ott elejtik lányos zavarukban, hogy ők sem tudták volna lényegesen másképp csinálni. Ebből következik, hogy amit tettünk, jól tettük – legfeljebb a részletekben lehettek volna más megoldások. Inkább az az én fájdalmam, hogy nem voltunk elég kemények, harciasak, ütőképesek. Ez összefügg azzal, amit az előbb az életkoromról mondtam.

– Glaszékesztyűvel nehéz felvenni a bokszkesztyű ellen a harcot.

– Különösen, ha a bokszkesztyűt időnként az ellenfél bokszerre cseréli...

– Ennyi, a parlamentben töltött év után mi a véleményed: politizálhat-e egy színész?

– Megfordítom a kérdést. Minden politikusnak jó színésznek kellene lennie. Ha politikai akadémiát vezetnék, kötelezővé tenném a színészmesterség-órákat. Egy politikus tanuljon meg tisztességesen beszélni, pontosan hangsúlyozni és jól artikulálni, sőt – mert ez nem ugyanaz – rendelkezzen szónoki képességekkel is. Ezenfelül tanulja meg az öltözködés- és viselkedéstant, mozgáskultúrát, stb. Ez mind ugyanúgy hozzátartozik mind a politikusi, mind a színészi „munkakörhöz".

– Egy fontosat kihagytál: próbálja meg elhitetni a közönséggel, hogy a saját szavait mondja.

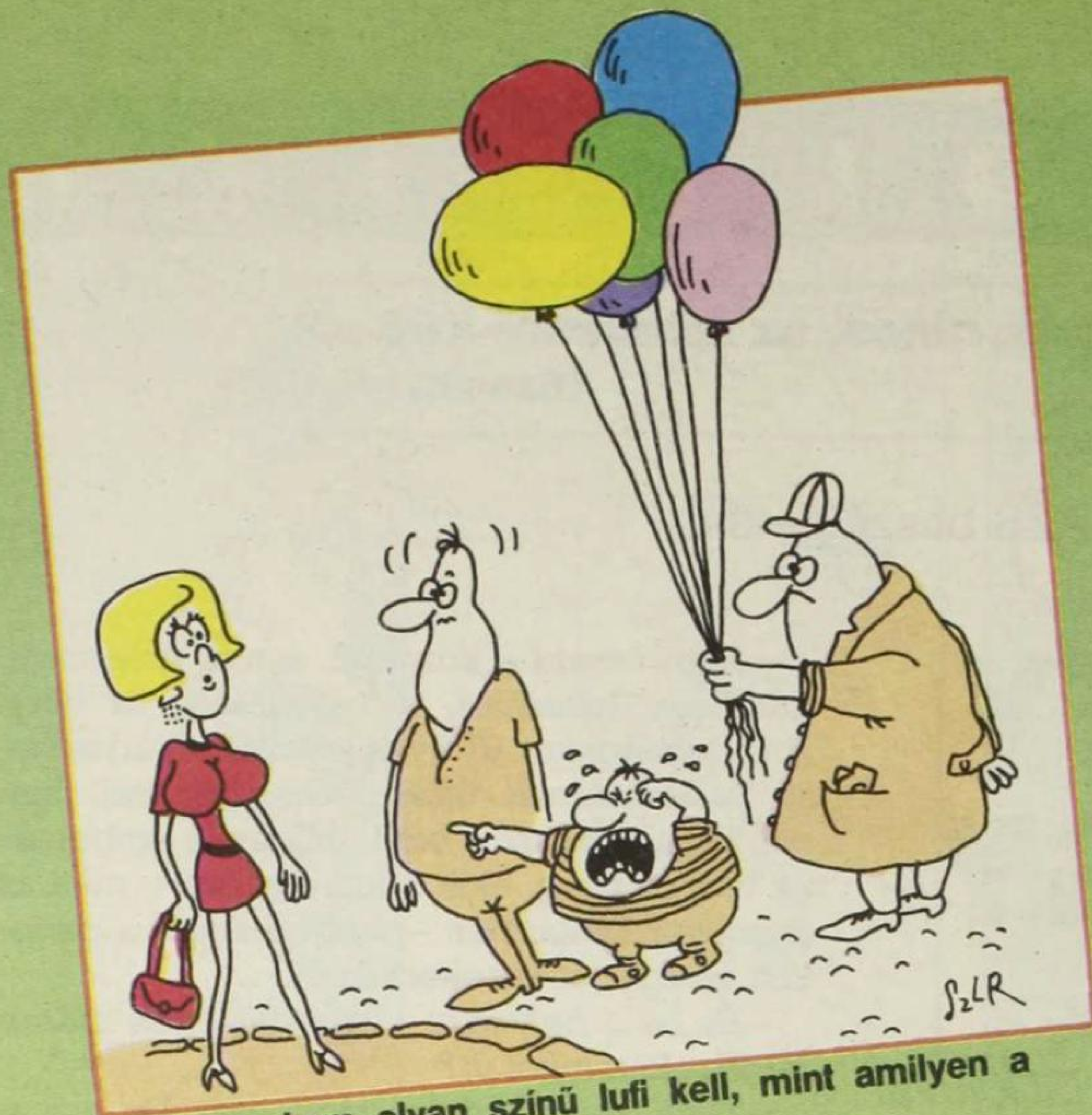
– Bizony. A színpadi szereplőnek úgy kell mondania a szöveget, mintha ő és abban a pillanatban találná ki. Az ilyesmi egy politikus hiteléhez is hozzátartozna...

– Nekem úgy tűnik, némelyek a parlamenti tévéközvetítéseket saját szereplési vágyuk kielégítésére használják.

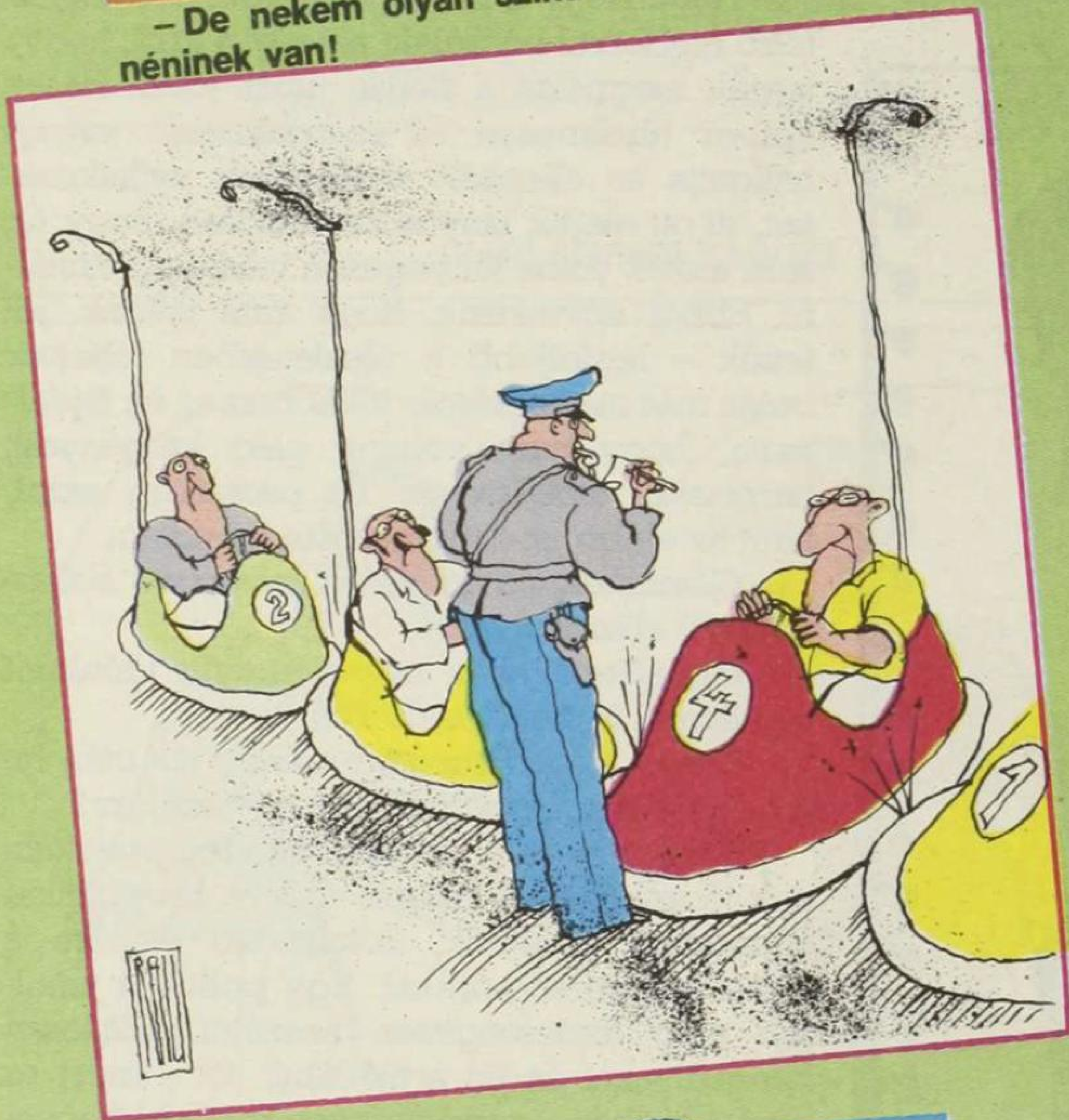
– Jelen voltam, amikor a parlamentben felállt egy jól ismert,köztiszteletben álló ellenzéki képviselőtársam, aki hangzatosan elmondta hozzászólása címét, majd amikor látta, hogy kialszanak a tévékamerákon a piros lámpák, akkor ezt mondta: „Ja, vége a közvetítésnek?! Akkor majd legközelebb!" – És leült.

Mi viszont felállunk, a mi „közvetítésünknek" is vége. Az oldal betelt. Megköszönjük a beszélgetést, és azzal búcsúzunk: lehet, hogy lesz még a magyar parlamentben „ütőképesebb" képviselő, mint Bánffy György, de szebben beszélő aligha. És gyanítom, a szép magyar beszéd mégiscsak fontosabb a magyar Országházban, mint a padokon való átugrálás.

Nem kell nekünk mindenben az angol példát követnünk...

– De nekem olyan színű lufi kell, mint amilyen a néninek van!

MOLNÁR FERENC:

TOLL

(részlet)

Wampetics mesélte, boldogult öreg Wampetics, boldogult Újházi Ede asztalánál, egyszer nyáron, délben, a nagy fák alatt, a vendéglőjében. Eltettem a történetet, mert biedermeier íze van, egy finom és gyöngéd öregurat jellemez. Ez a finom és gyöngéd öregúr báró Podmaniczky Frigyes volt, aki mindennap egyedül ebédelt künn, a Wampetics-kertben. Az öreg Wampeticsnél „zseniális vircsaft" volt, nagyszerű konyha, nagy mozgalom és lárma és túláradó temperamentum, sok rendetlenség. Szóval egy napon odavitték a levest Podmaniczky Frigyeshez, két légy volt benne. Nem ez volt az első eset. A báró leteszi a kanalat, és azt mondja a pincérnek:

– Kéretem Wampetics urat.

Wampetics rohanva érkezik, és mélyen meghajol.

– Édes Wampetics úr – mondja neki alig hallható, finom, halk hangon Podmaniczky –, nagyon szép öntől, hogy megpróbálja eltalálni az ízlésemet, de honnan veszi, ön azt, hogy én éppen két léggyel szeretem a levest? Nagyon kérném, ezentúl legyen szíves a levest üresen, légy nélkül szervírozni, és melléje egy kistányéron külön a legyeket, majd én annyit teszek a levesbe, amennyit óhajtok.

SZELLEMVASÚT

– A feleségem!

MAUD, A PÓKTEST

– Mondta
emeljük az
játszik az a

…hogy rossz vége lesz, ha így
… összes vendég seggrepacsit

LIGETI VICCEK

A fiatal pár kéz a kézben andalog a ligetben. A lány felsóhajt:

– Ó, Lajos, drága Lajoskám.

Mire a fiatalember:

– Idehallgass, Marcsi, hiszen engem Tamásnak hívnak…

– Bocsáss meg, kérlek, azt hittem, ma csütörtök van.

●

Két víziló beszélget az állatkerti medencében.

– Tegnap az ápolónő csúnyán összeszidott.

– Na, és mit csináltál?

– Mit? Lenyeltem…

●

Az állatkertben egy nő megkérdi az ápolót:

– Tessék mondani, ez az elefánt hím vagy nőstény?

– Furcsa – válaszol az ápoló –, ez eddig csak az elefántokat érdekelte.

●

A cirkuszigazgatónál új számmal jelentkezik valaki.

– Mit is tud?

– Szenzációs dolgot, direktor úr, higygye el, szenzációsat! Kettéfűrészelek egy nőt.

Az igazgató unottan legyint.

– Ezt már évszázadok óta csinálják. Kettéfűrészelés…

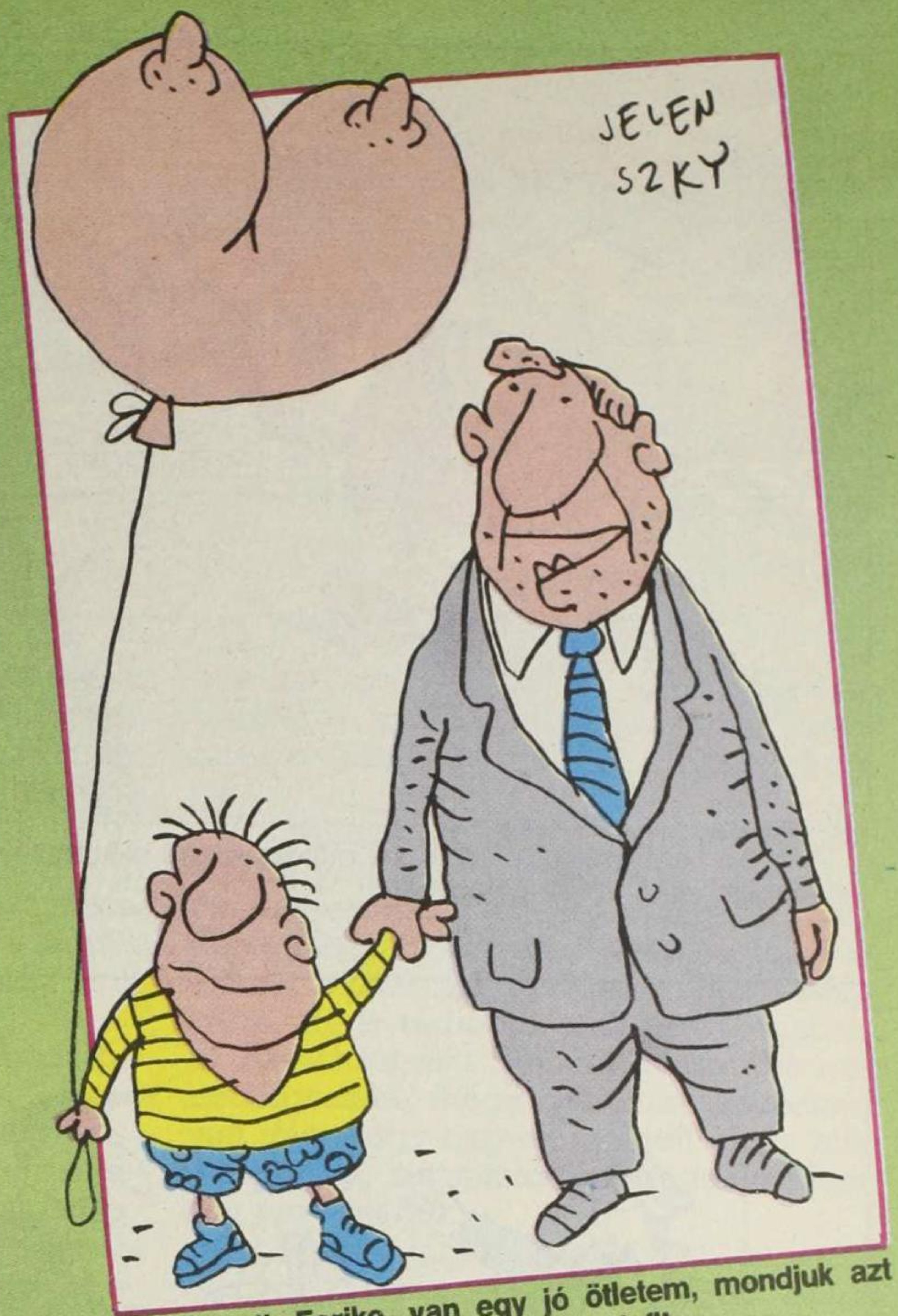
– Ugyan – mondja a férfi. – Kívánt méretre, mint én?

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ:

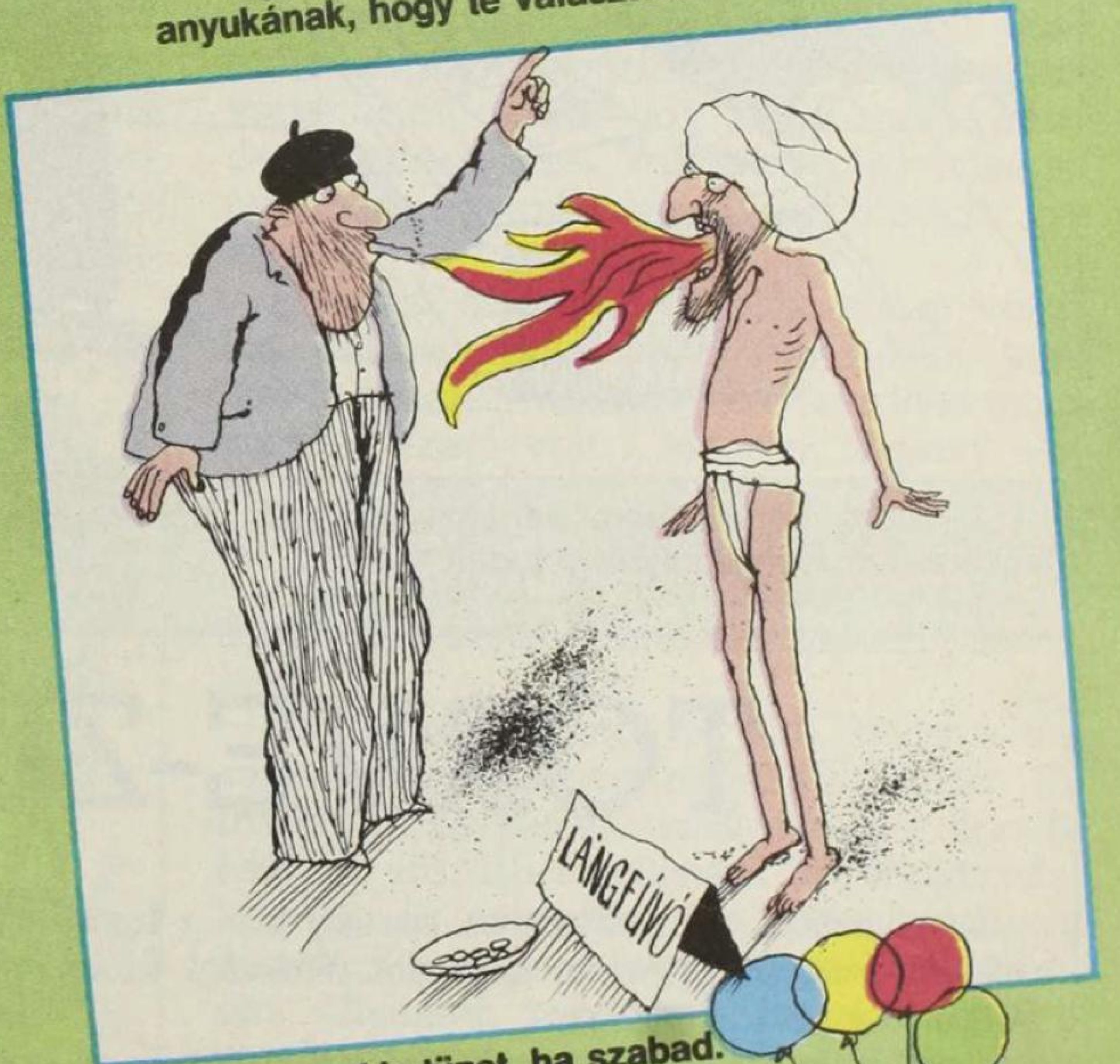
LIGETI NŐSZÉS

Te kedves,
te tetves,
rongyos kicsi angyal, a gyöpre
heveredek.

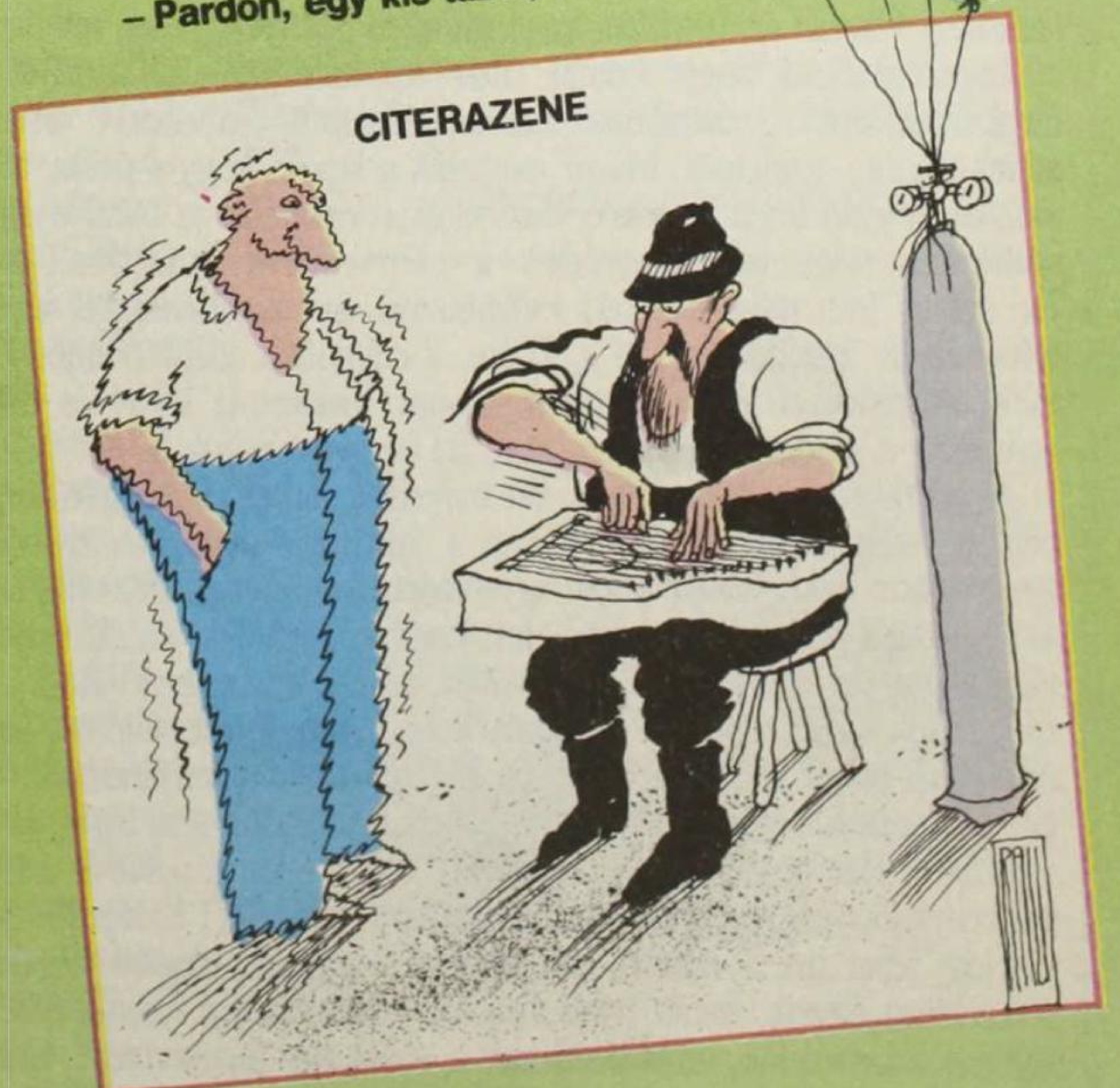
Szorítnak a kapcsok, az izzó
hevederek.
Öleld meg a régi, régi
haveredet.

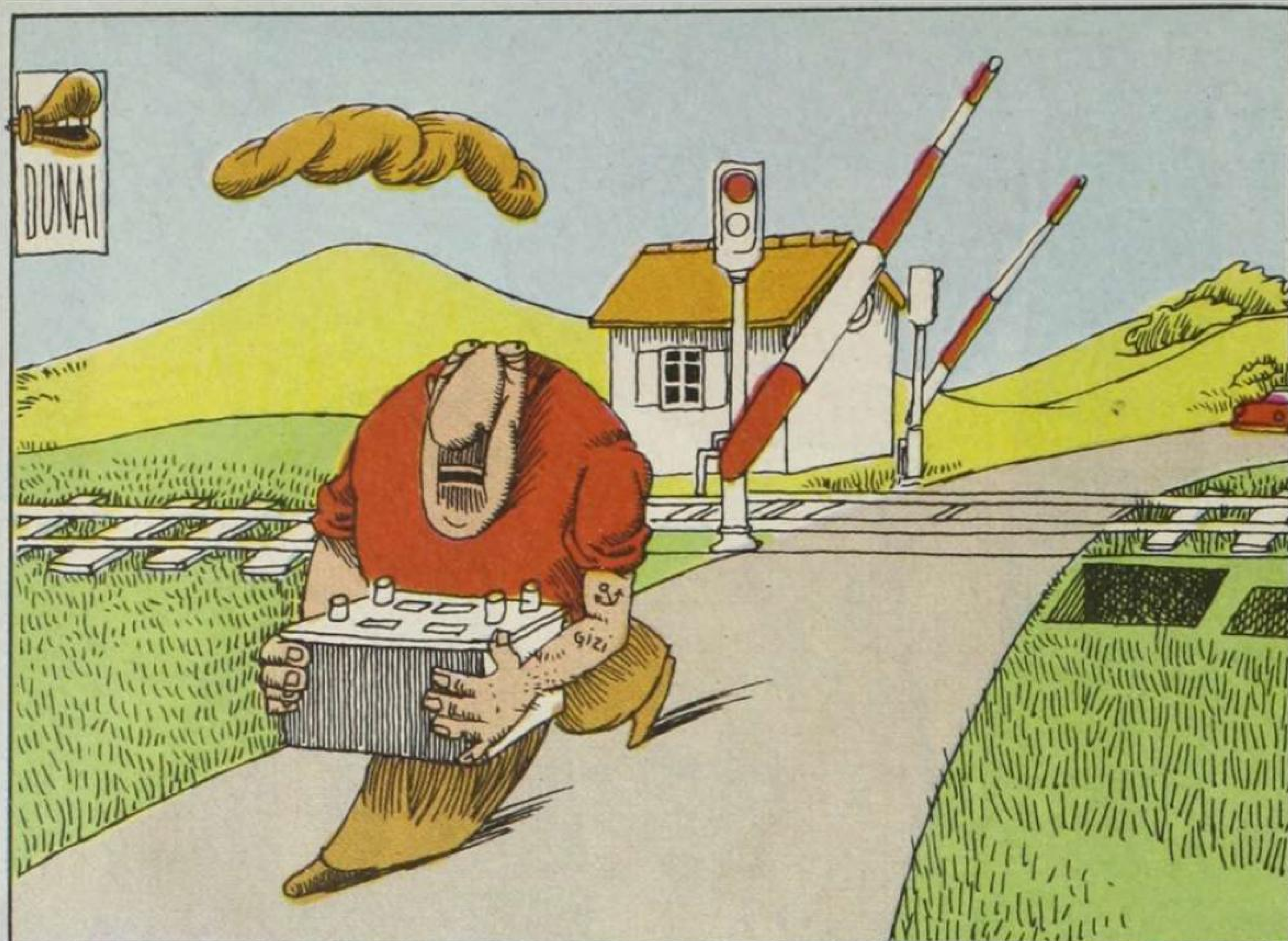

– Figyelj, Ferike, van egy jó ötletem, mondjuk azt anyukának, hogy te választottad a lufit.

– Pardon, egy kis tüzet, ha szabad.

– Hát én nem tudom miért lopok mindig vasúti akkumulátort, valószínűleg ideológiailag fejletlen vagyok!

– Személyit, vagy marhalevelet kérek!

– Sajnálom, atyám, nem adhatom meg az áldozat címét, mert ezzel megsérteném a személyiségi jogait.

– Jelentem, főnök, itt kaptam el, már majdnem sikerült teljesen fehérre mázolni magát.

TÖRVE-ZÚZVA EURÓPÁBA

Eszmefuttatások sorát olvashatjuk nap nap után a lapokban, hallgathatjuk a rádióban, nézhetjük a tévében: mi módon törekszünk felzárkózni oda, ahol már 1100 éve lakozunk: Európába.

Ennek az erőfeszítésnek nemcsak gazdasági, kulturális és szociális előfeltételei lennének. Hanem az életstílus, az életmód, a környezet, meg minden.

Tagadhatatlan, hogy vannak már kezdeményezések, amelyek lemaradásunk megszűntetésére – általában lakótelepüléseink, falvaink, városaink korszerű átalakítására – születnek. Mikor megírták a lapok, hogy a posta, majd a távközlési vállalat hogyan fogja korszerű készülékekre kicserélni az utcai nyilvános telefonkészülékeket, máris megszerveződtek a „Törve-zúzva Európába” mozgalom hívei. De milyen ósdi módszerekkel! Felháborító szakszerűtlenséggel tépdesik például a falra szerelt készülékeket, le a földre, s rugdalják idébb-odább. Úgy dolgoznak, mint évezredekkel előbb ősapáink ősapái: pattintott kővel és dorongokkal. Így nem lehet a modern Európába jutni, ha benne vagyunk is.

A múltkoriban végignéztem, mit művelnek holmi elvetemült kontárok. A kapubejárat mellé fölszereltek előző nap a falra egy olyan kis nyilvános készüléket, amelyet nem fülke, hanem a fölé ügyeskedett bádog vagy műanyag tetőcske védelmez eső és galambpötty ellen. A tető alatt korszerű készülék. És akkor jön az az Európa felé haladó, hivatásos rongáló; körülnéz, nincs-e a közelben rendőr – nyugodt lehet, rongálások idején sosincs! –, megmarkolja a kagylót, rángicálja, tépi, cibálja, mint Amazonas-menti őslakó a liánt. És karatén szerzett szaktudással, magasra dobált lábbal rugdalja a készüléket, míg meg nem lazul, össze nem törik, és le nem szóródik a járdára. Hát hol él ez az ember? Így kell levakarni a falról azokat a csinos kis szerkenytyűket, így akarunk mi Európa felé menetelni? Kitépni a zsinórt, tövestül?

Nem lehet azt a zsinórt egy zsebben viselhető, elegáns bőrtokból előhúzott, szakszerűen élezett, finom mívű fogóval leválasztani a készülékről? Hát rugdosni kell azt a készüléket, mint csatárnak a védőt egy focimeccsen? Nekirontva, koszos cipővel? Mikoron már rég feltalálták a feszítővasat, amellyel finoman aládöfködve lepattintjuk az egészet a falról, mint vájdlingról a mázt? És lábbal kell azt a leválasztott szerkezetet belepaszírozni a járda aszfaltrepedéseibe? Taposni, mint faluhelyt a hordóskáposztát? Nincs egy kis házi úthengerünk, kézi gőzkalapácsunk, amely egyből tepsivé alakít egy ilyen csini kis nyomógombos készüléket?! Jaj, ez a lemaradás, még a visszaesésben is!

Vagy a telefonkészülék szétverése! Hogy lehet olyan vandál módon csinálni? Addig verni vasdoronggal az üvegét négy oldalról, amíg át nem járhatja szabadon a fülkét a tavaszi, illatos ájer? Nincs gyufásdobozba rejthető, picinyke ekrazitunk, amely egyből fölrepíti a háztetőre az egészet, a háztetőt meg az egészre? Így rongálnak Nyugaton? Ilyen manufakturális módszerekkel? Rossz nézni! A rendőrség ezért nem is nézi, oda se pillant! Tisztára igazuk van, elmegy az ember kedve az egész Európába meneteléstől!

A házunkkal szemközti, kicsi téren, egy öttagú csoport fél éjszakán át kínlódott az újonnan kihelyezett piros pihenőpadocskák deszkáinak letördelésével! Hát úgy kell azt puszta kézzel? Nincs elektromos fűrész, amivel egy pillanat alatt leszeletelhető az összes? És utána lábbal kell összetörni a kidöntött beton padlábazatot? Ordítozni, hogy nem reped, nem törik? Dühöngeni, káromkodni? Ugyan! Korszerű kis gőzkalapáccsal könnyedén megoldható lenne, ha nem volna ily szembetűnő a technikai lemaradásunk, mint amilyen.

Szemetelni már világszínvonalon tudunk, de a közhasznú létesítmények szétverésében még fejlődnünk kell. Nem kifogás, hogy nincs rá elegendő pénz! Ezek a késő esti rongálóbrigádok is társadalmi munkában verik szét, ami elibük kerül. Ingyen! Biztosan lenne alapítvány, amelyik szerszámokkal segítené őket, ha kicsit odafigyelne a kormány.

Mert mindig mindennek a kormány az oka. Meg az ellenzék.

ALFÖLDI IMRE

BELÜL A RÁDIÓ KAPUJÁN (1962/I.)

Tabi és Mikes közé a kiadóvállalat a Ludashoz vezényelt pártellenőrként egy helyettes főszerkesztőt: Földes Györgyöt. Csipetnyi humorom se marad, ha erre a kreatúrára emlékszem: aligha találkoztam őnála butább kétlábúval. A humorhoz anynyit értett, mint csizmadia az atompolitikához, ezért moralizálta tele a lap negyedik oldalát „okoskodó" levelekkel hosszú éveken át. Ő volt az éberség, a vonal, az ellenséges mételу elhárítója. A csak valamelyest is bíráló jellegű humoreszkek csattanóját gondosan kihúzta, gyanítva, hogy ott bújhat meg valami rendszerellenes. Mechanikus beavatkozási technikáját átlátva, jó néhányszor az igazi poén után biggyesztettem még egy-két töltelék mondatot. Ezeket Földes elvtárs felvigyázó ceruzája nyomban törölte, és így a megnyesett írás pont az eredeti poénnal ért véget. Bennem a befurakodott reakciós úrifiút látta, utálatát nem is rejtette véka alá. Dolgozataimat rendre lenullázta, de ha Mikes és Tabi átengedte őket, kettejük szakmai véleményével már nem mert ellenkezni.

UTCANÉV VÁLTOZÁSOK

– Mondd, mi derült ki a gyöngyvirágról?

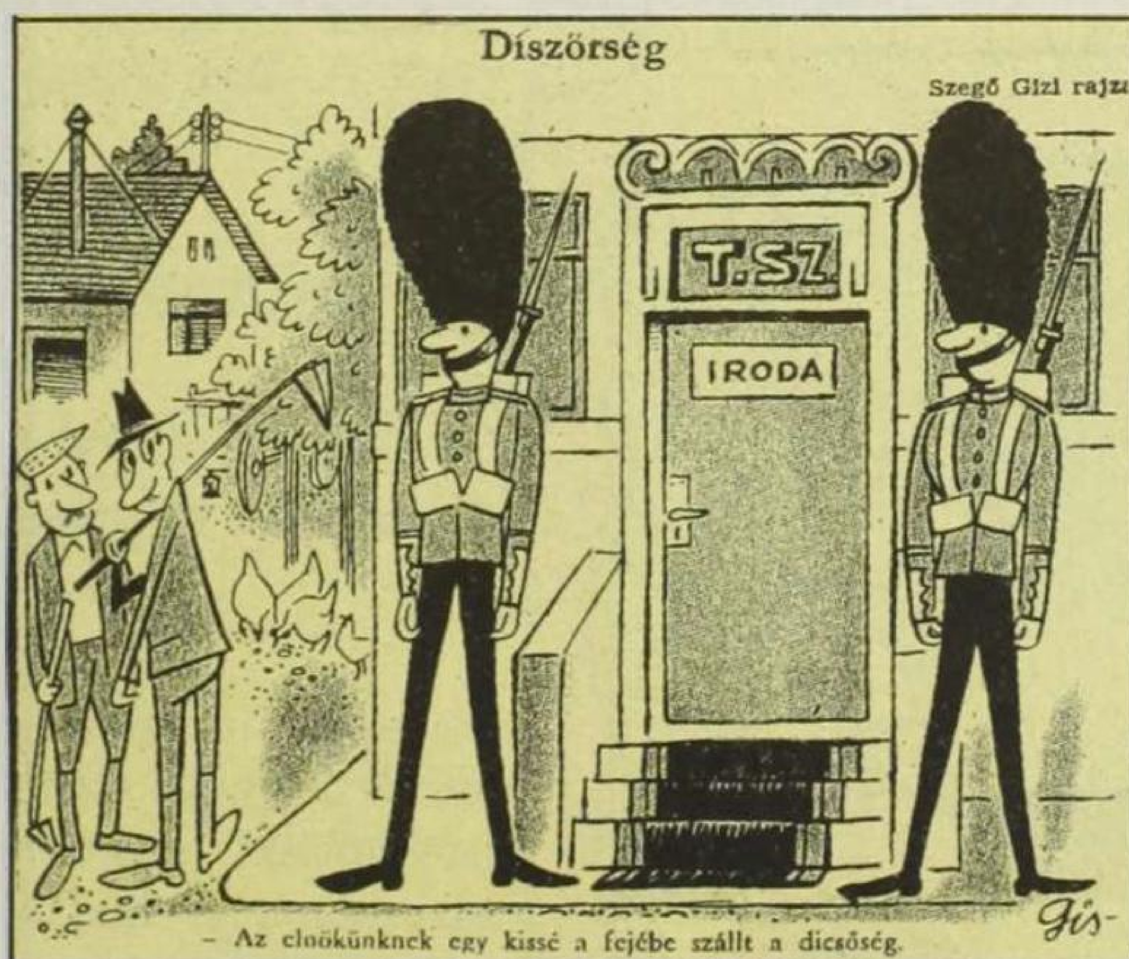

Bejáratos volt a laphoz Kékvölgyi Vilmos, a szombat esti rádiókabaré szerkesztője. Amikor bemutattak neki, első kérdése az volt: a rádiónak miért nem írok sose?

– Senkit sem ismerek ott, az épületbe sem engednek be – válaszoltam.

– Ne légy ennyire élhetetlen! Legközelebb add ide valamelyik krokidat – mondta. Pénteken oda is adtam, és másnap, MÁSNAP! – változtatás nélkül – visszahallottam kis szüleményemet a Kossuth rádióban.

A rákövetkező héten ugyanez történt, harmadszorra már személyesen is behívtak. Másodnaponként sugároztak akkoriban egy igen hallgatott magazinműsort, Élőszóval – muzsikával címmel. Dolgos János, Molnár Tibor, Gellért Endre szerkesztette vetésforgóban. Nem halványuló hála fűz hozzájuk – már egyikük sem él… Mindhárman azonnal foglalkoztatni kezdtek, s jóvoltukból éveken át, heti három művecskémet közvetítették. Anélkül, hogy bárkit ismertem, vagy megkértem, sőt, anélkül, hogy bárhova beléptem volna.

– Az elnökünknek egy kissé a fejébe szállt a dicsőség.

Lassacskán elterjedtem az épületben, a szerkesztők kézről kézre adtak, igazolván korábbi tételemet, miszerint a humor hiánycikk. Mind több műsorhoz kértek föl, a legkülönbözőbb helyekre írtam, úgyszólván minden lehetséges rádiós műfajban. Riportjaim, tudósításaim is rendre elhangzottak, s híre ment, hogy bármely témában másnapra szállítok botránymentes kéziratot, legyen az gazdaságpolitikai bökvers, kacagtató összekötőszöveg, erkölcsnemesítő publicisztikai szózat, vagy kulturális álproblémákat piszkáló kötekedő glossza.

Hogy hány ember jóakarata és milyen irdatlan szerencse kell egy pályakezdéshez – az alkalmasságot mint feltételt most ne firtassuk – íme, a következő stáció.

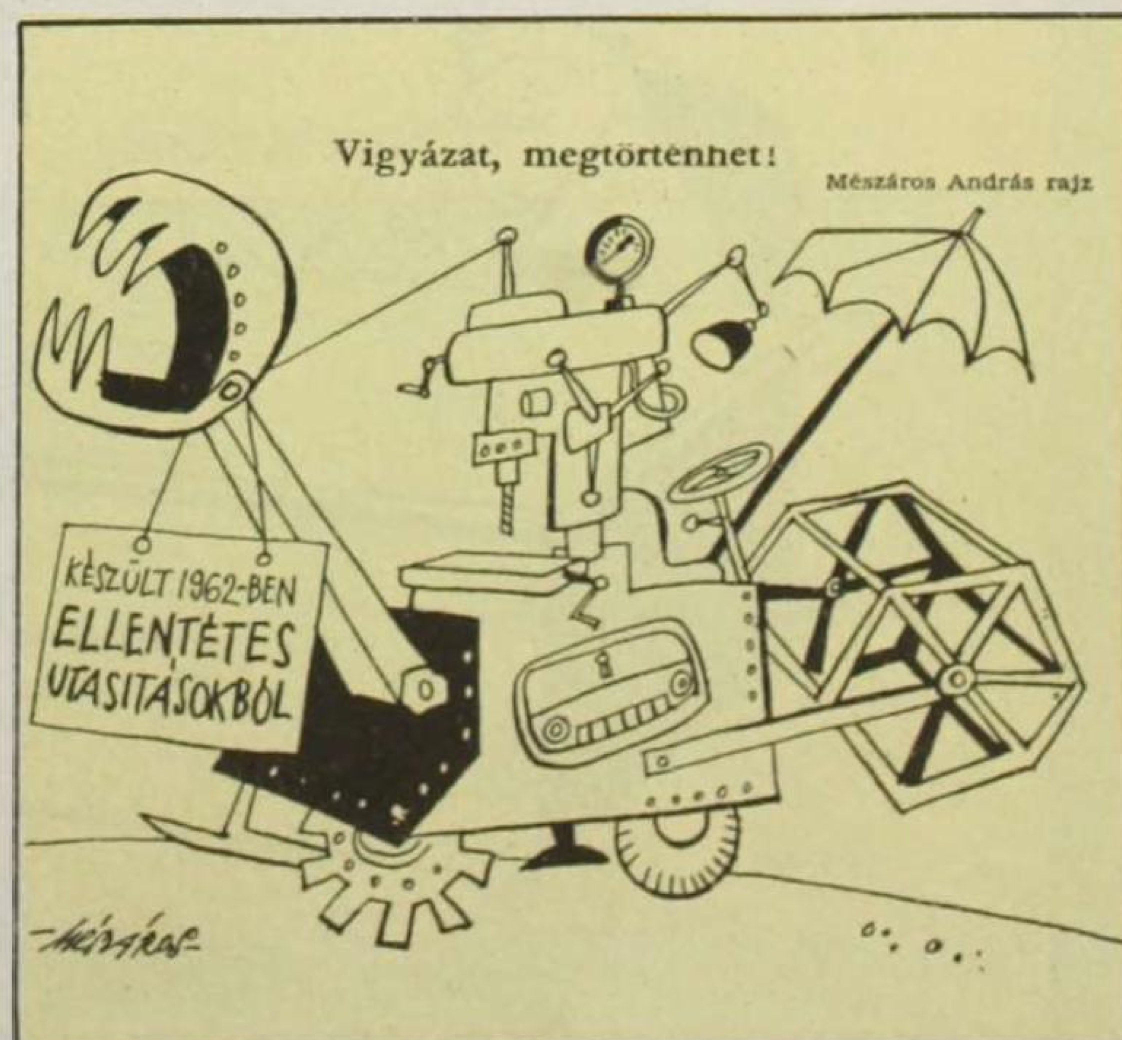
A rádiókabaré másik szerkesztője Éger Zsuzsa volt, hozzáértését elismerve, mindenki szerette. Ő fedezte fel többek között Róna Tibort is. Égert szerették volna az ekkor bontakozó tévékabaréhoz átszipkázni, de a rádióból csak úgy engedték el, ha utódot állít. Néhány műsorába már bedolgoztam, mégis páratlan merészség volt tőle, hogy engem szemelt ki, és mint utánpótlást, bemutatott az irodalmi főosztály vezetőjének.

Dr. Zentai János – debreceni tanárember, majd az egész rádió függetlenített párttitkára – tisztességes, puritán, a bigottságig meggyőződéses bolsevik volt. Sose hallottam, hogy bárkinek is rosszat akart, vagy ártott volna, egy kicsit mégis mindenki tartott tőle. Tekintélye, elvhűsége, funkciója egyaránt megilletődöttséget parancsolt.

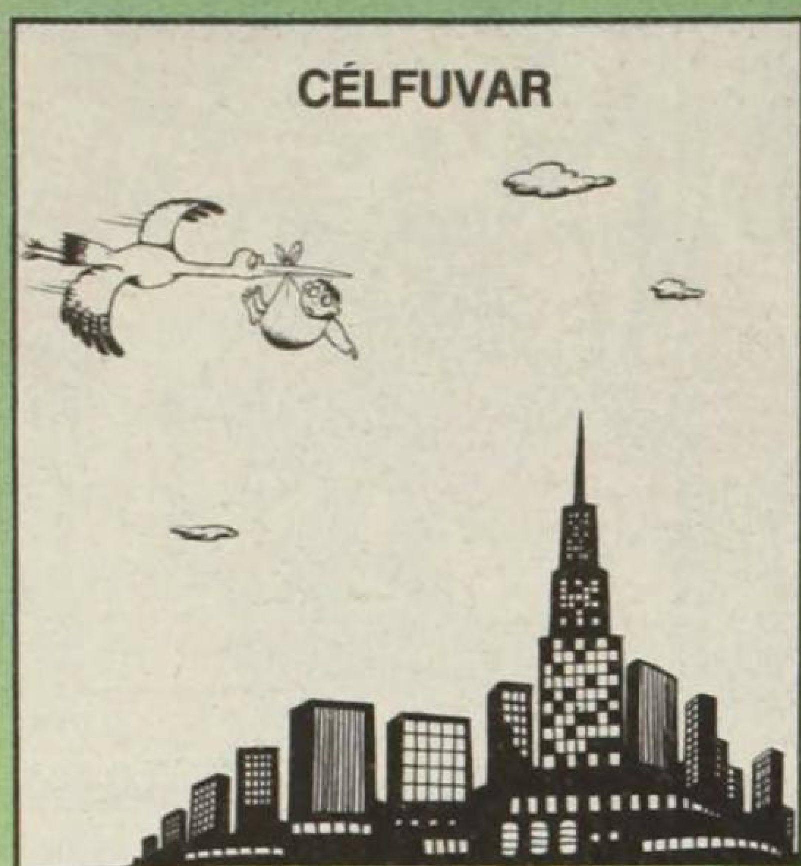
Életrajzi előzményeim tudatában vézna kis önbizalommal álltam pártosan vizslató tekintetét. Mindjárt első kérdése megrendítő erejű volt: „Mondja, Kaposy elvtárs! (Először szólítottak így életemben.) Hogy dolgozta föl magában a kitelepítésekor történteket, és maradtak-e ellenséges érzületei népi demokráciánkkal szemben?"

Sok hiányosságom egyike, hogy a váratlan helyzetekben nehezen találom föl magam, a helyes válaszok nem is a lépcsőházban, inkább a másnapi borotválkozáskor jutnak eszembe. De most valahogy kiszaladt a számon egy elfogadható mondat. Olyasmit rebegtem, hogy amióta a rendszer nem bánt engem, nekem sincs okom bántani a rendszert. Ez megtetszhetett Zentainak, mert további kérdezősködés nélkül leszerződtetett, havi 600 forintért.

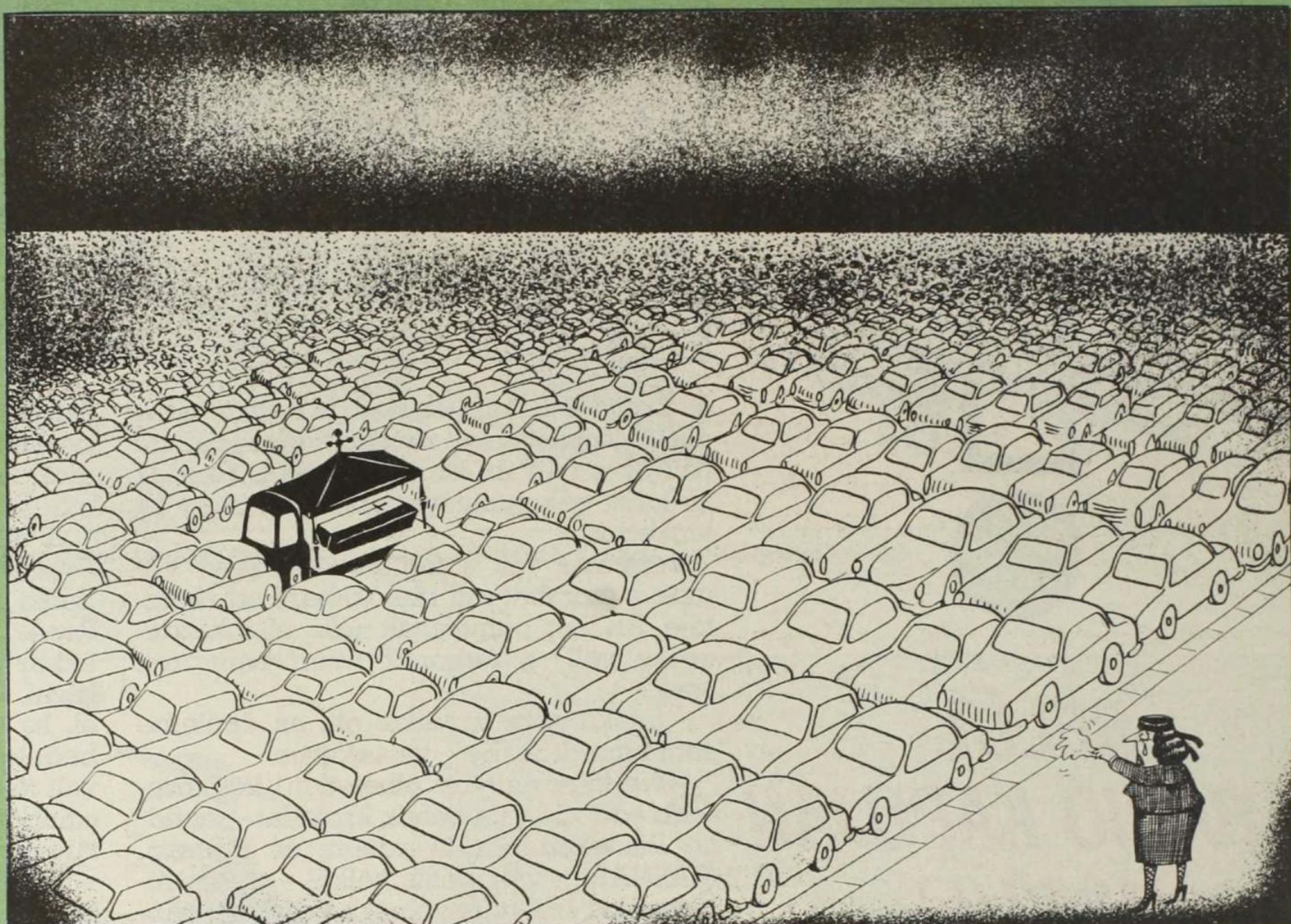
(Folytatása következik.)

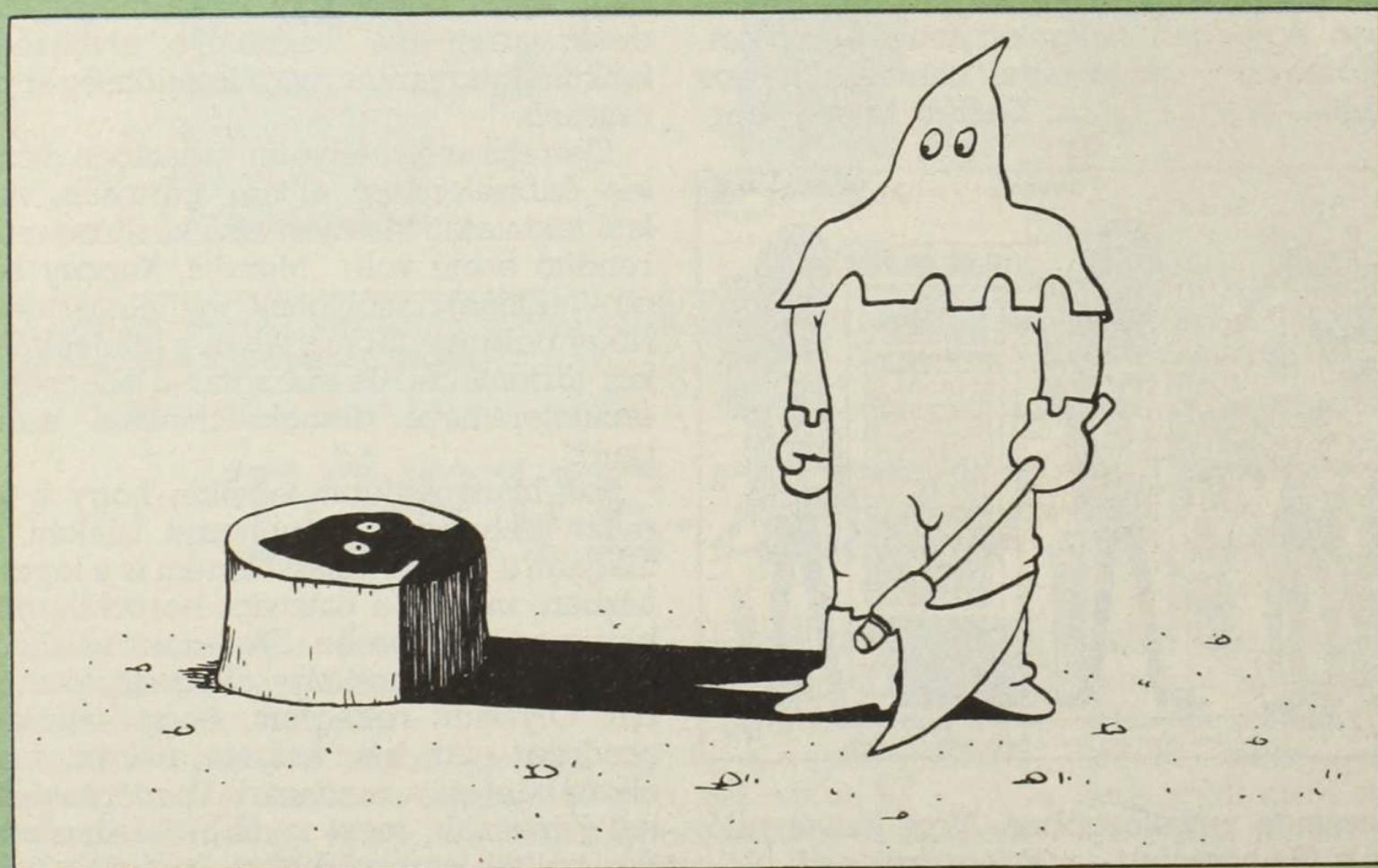
(A rajzokat az 1962-es Ludas Matyikból válogattuk.)

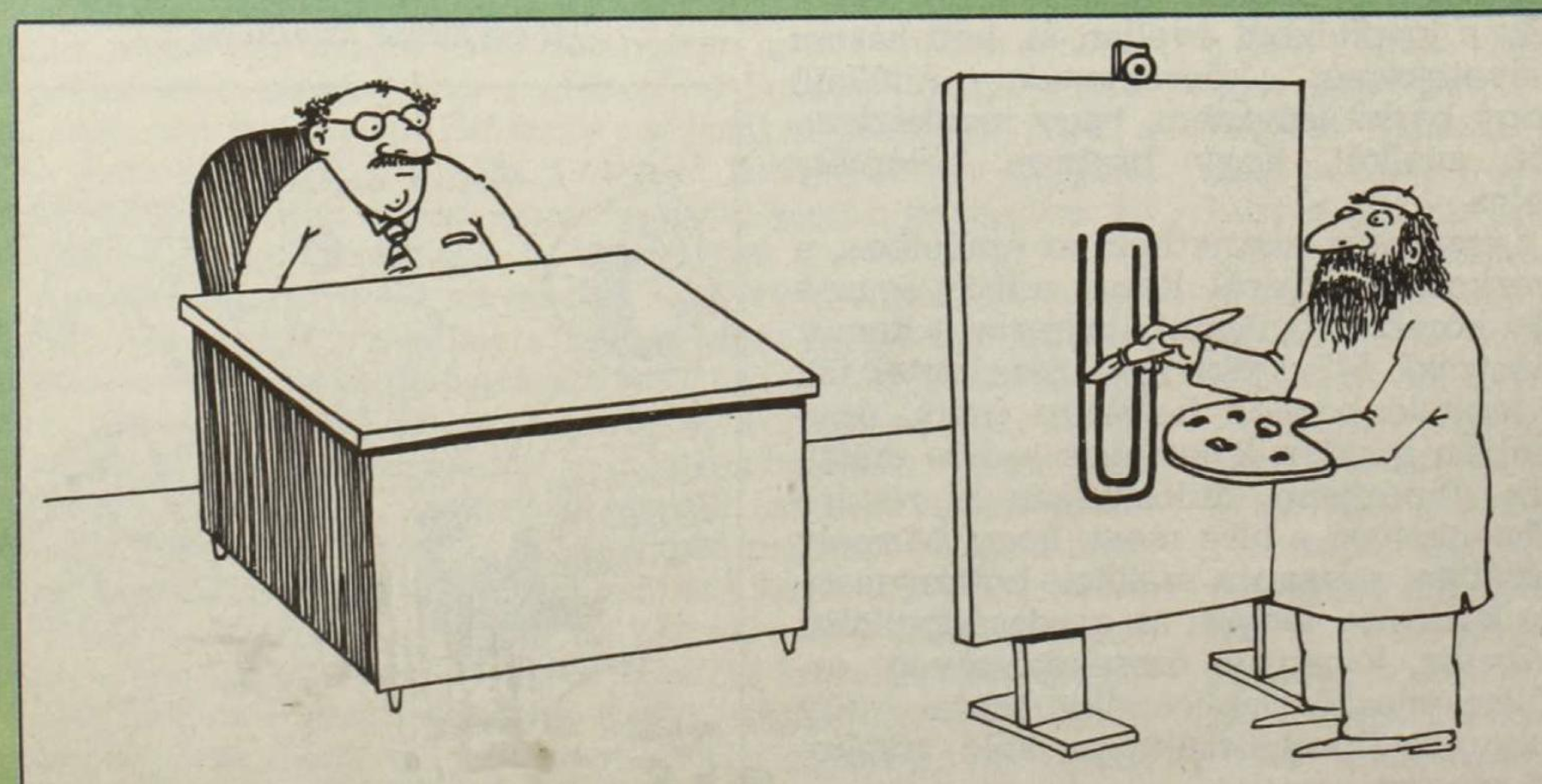

NIKOLAJ ARNAUDOV (Bulgária) rajzai

DALMÁTH FERENC (Izrael):

NOSZTALGIA-CSASZTUSKA

Csak a Cseka csekkjét
Váltja be a bank,
Csak a Cseka parancsára
Csendül a harang.
Csak a Cseka csókját
Engedi a Párt,
S Cseka-csóka csipegeti
A fiatal párt.

Cseka-csali horgán
Ficánkol a hal,
Picsi-pacsi-pecsenyéjét
Süti, aki nyal!
Cseka-kacsatóban
Bőven van csuka,
S annak, aki kételkedik,
Ott a kancsuka!...

Csecse Cseka-csákón
Megcsillan a nap,
Csizmás-kandúr-komisszáron
Soha sincs kalap!
Nem csörög itt dollár,
Se az IKKA-csekk,
S nem számít a duma, csak a
Cseka-bikacsek!!!

GALAMBOS SZILVESZTER:

LUSTA ÚR

– Szívecském, tegnap reggel nem mostad el rendesen a borotvakészletemet. Nem szeretem az ilyen trehányságot – dünnyögte mérgesen Lusta úr. Később, amikor a felesége, Edit, apró katonákat vágott neki a vajaskenyérből, régi emlékek villantak fel benne. Esküvőjük előtt megkérte az anyakönyvvezetőt, hogy rövid ünnepi beszédet mondjon, mert ő utál ácsorogni. Nászútra mindössze a Rottenbiller utcába utaztak, bár utazhattak volna a mátraházi üdülőbe is két hétre. De ő félt a kényelmetlen, hosszú autóbuszúttól. Lusta úr elvárta feleségétől, hogy boldog legyen, bár ő nem sokat tett ennek érdekében. Most is csak annyit mondott búcsúzóul az ajtóban: – Mire este hazajövök a munkából, szerezzél nekem valami jó angol pipadohányt, és próbáld fel a szabómnál az új kétsoros öltönyömet.

– A taxi előállott – jelentette a felesége.

– Köszönöm. Csókolj meg – intett kegyesen, aztán elindult a hivatalába.

– Nem. Nagyon sajnálom. Esetleg. Türelem. Semmi nem megy máról holnapra. Netántán. Úgy még soha nem volt, hogy valahogy ne lett volna.

Ilyenféle szövegeket mondott déli tizenkettőig az ügyfeleknek. Aztán ebédidőt tartott uzsonnáig. Uzsonna után megkérte szobatársát, hogy blokkoljon helyette, aztán kilépett az utcára. A levegőben kósza virágillatok szálltak. Mélyet szippantott belőle, és ráérős léptekkel ballagott a körúton. A Szondy utca sarkán megdörzsölte káprázó szemét. Régi szerelme, Jutka jött vele szemben. Sötétkék kosztümjében, fehér csipkeblúzában csinosabb, kedvesebb volt, mint valaha. A kölcsönös üdvözlések után beültek egy presszóba. Lusta úr megtudta, hogy Jutka már elvált asszony.

– Magam is már szabad ember vagyok – hazudta könnyedén.

Jutka elragadó volt. Három konyak után megkérdezte Lusta urat, hogy hajlandó lenne-e megnézni a bélyeggyűjteményét.

– Ne csodálkozzon, ma már nők is gyűjtenek bélyeget – mosolygott kacéran. Kéz a kézben sétáltak a közeli bérház felé. A nagy szürke épület előtt Jutka felmutatott:

– Látja, itt lakom a negyedik emeleten.

Lusta úrban forró tüzek égtek. Szerelemtől tikkadtan kérdezte:

– Mondja, Jutka, van maguknál lift?

– Van. De, sajnos, momentán nem működik. Javítás alatt áll.

– Sajnálom, akkor tárgytalan – mondta Lusta úr ridegen és faképnél hagyta Jutkát.

Fáradtan, kissé összetörve botorkált tovább.

– Nehéz az élet! Borzasztó ez az örökös hajsza – sóhajtott keserűen. Hirtelen úgy érezte, jó lenne egy kicsit kikapcsolódni, világot látni. Lassú léptekkel besétált a Nyugati pályaudvar pénztára elé, és rekedtes, álmos hangján odaszólt a pénztárosnőnek:

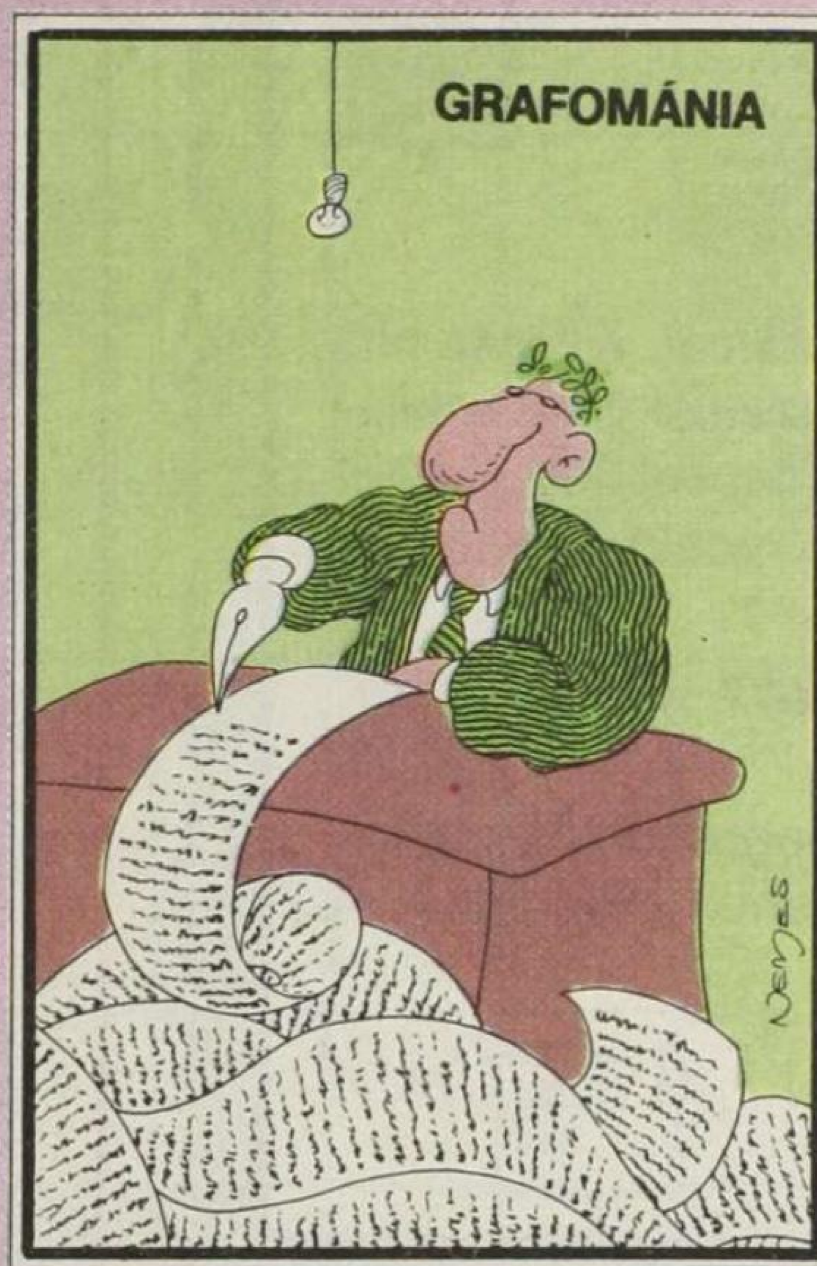
– Egy hálókocsijegyet kérek Rákosrendezőig…

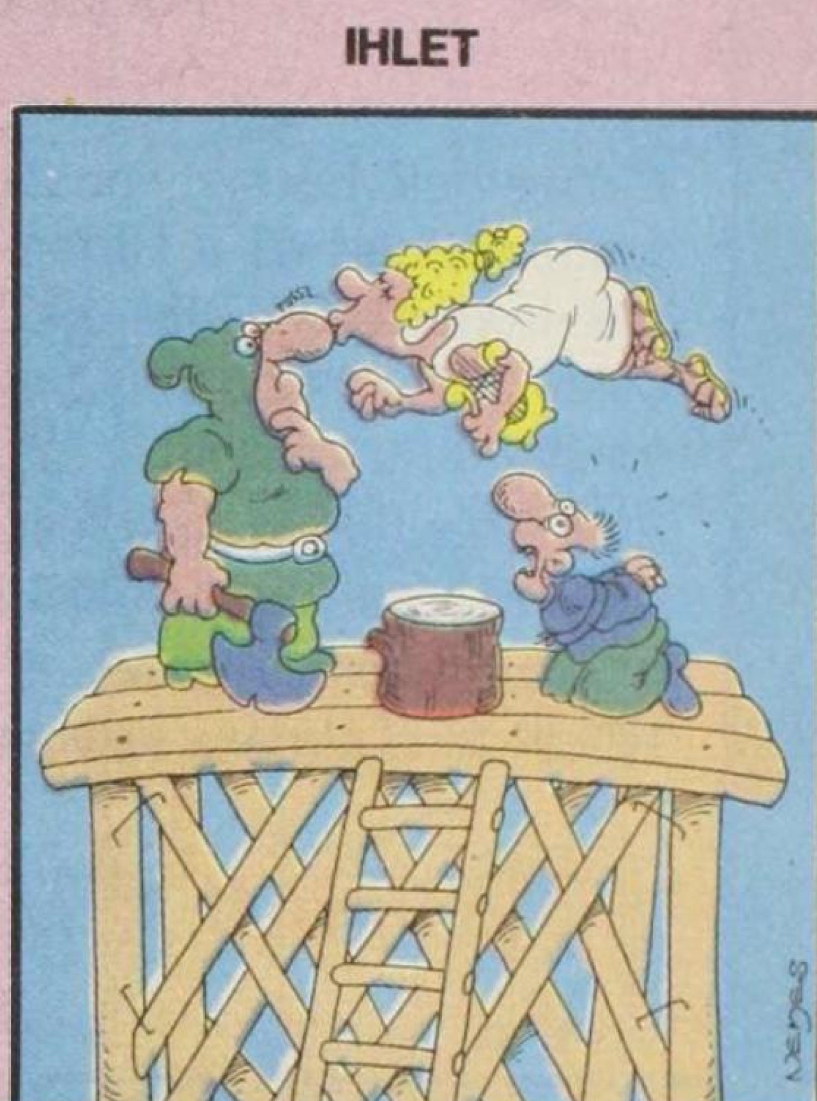
– Tuti kasszasiker, Willykém, csak egy kicsit horrorra kellett venni a figurát.

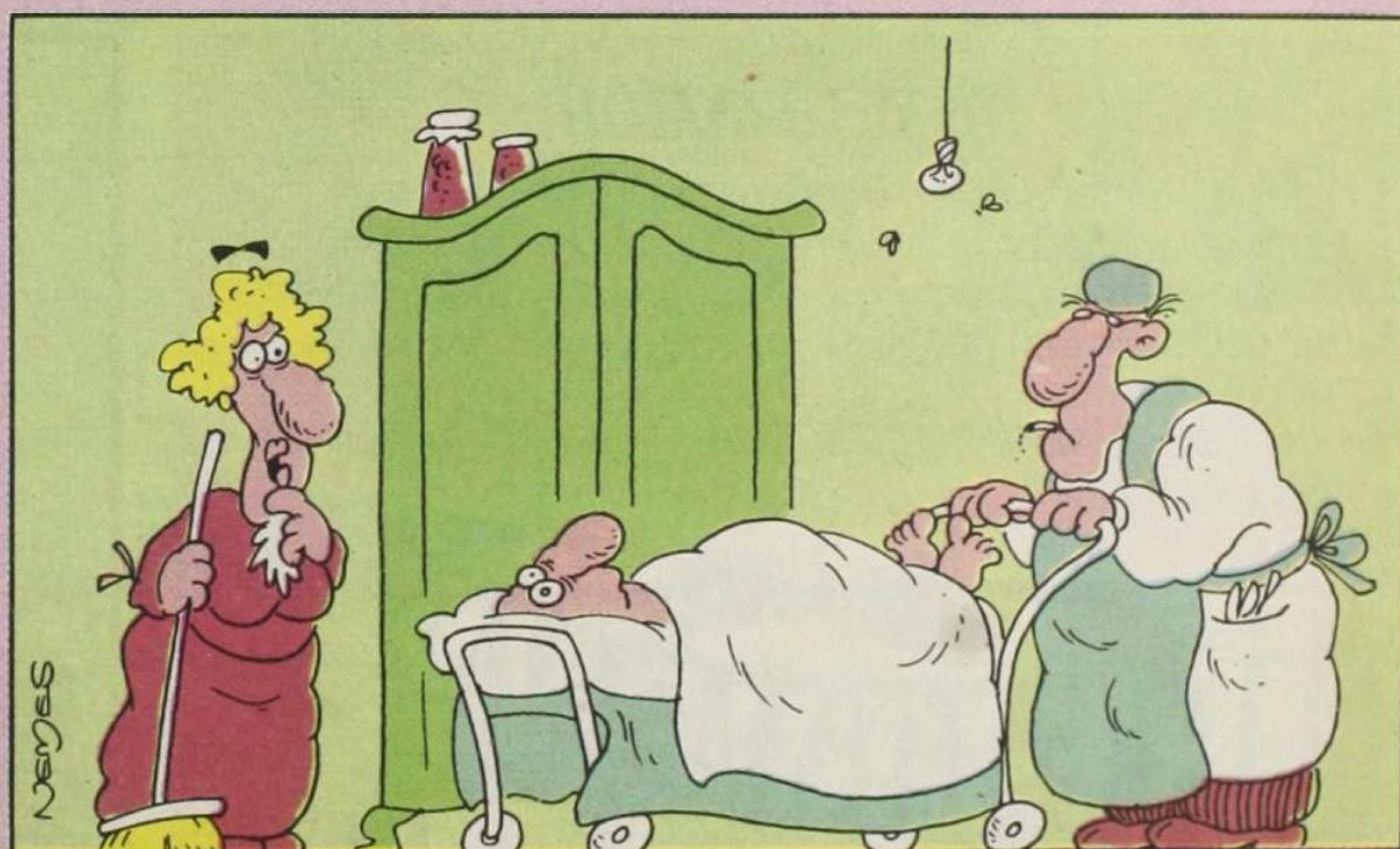

GRAFOMÁNIA

IHLET

– Nem értem én ezt, fiam, három szívsebész is dolgozik azon a rohadt klinikán, mégis mindig neked kell hazahoznod a munkát.

MENAZSÉRIA

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem önöknél a Ludas Matyi című hetilapot ...... példányban ...... előfizetési időszakra.

....

Megrendelő neve

....

....

....

Pontos címe

Előfizethető bármely postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) 1900 Budapest XIII., Lehel utca 10/A, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással.

Előfizetési díj negyedévre: **327 Ft,** fél évre: **654 Ft,** egy évre: **1308 Ft.**

(Kedves előfizetőink! E megrendelőlapot a HELIR fenti címére szíveskedjenek elküldeni.)

HUMORBAN A MATYI A LUDAS!

LUDAS MATYI

HÍREK

A Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében pusztító sertéspestisre hivatkozva a német hatóságok nem hajlandók forgalmazni a Három kismalac című magyar rajzfilmet.

•

Az OTP bejelentette, hogy július elsejétől ismét csökkennek a betéti kamatok. Ezentúl a betéteseknek mindössze 4% kamatot kell befizetniük az OTP-pénztárakba.

•

Bős ügyében visszavonta a nemzetközi bírósághoz beadott keresetét a szlovák fél, mivel az okiratot tanulmányozó Jiři Talicka elvesztette szemüvegét, s így Hágát Prágának olvasta.

•

Mára virradóra ismeretlen tettesek behatoltak a Magyar Nemzeti Bank páncéltermébe, és feltöltötték az államkasszát.

•

Drágul a tömegközlekedés – adták hírül a BKV illetékesei. Ugyanakkor alkalmanként 10 forint kedvezményt kapnak azok a kedves utasok, akik nem veszik igénybe a BKV-járműveket.

•

Megsemmisítették Pillangó Aranka 17 éves úszónő bajnoki eredményét, mert a fiatal sportoló meg nem engedett eszközöket használt akkor, amikor a 200 méteres hátúszás döntőjében a jóval esélyesebb Egerszegi Krisztina elől kiitta a vizet a medencéből.

WÉBER TAMÁS

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztők:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Bikádi Kereskedelmi és Szolgáltató Bt, Enyedi Könyv- és Lapterjesztő Bt, Extra Hír Kft., Futár Bt, Passz GMK, RH+Bt, R. Pressz Hírlap- és Könyvterjesztő Kft.

Előfizetési díj negyedévre 327 Ft, fél évre 654 Ft, egy évre 1308 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/24-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles.
Brazília: Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szeıday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Bibliotekstjanst AB. Box 200, S–221 C0 Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif, Torre Alfa 7· piso Caracas.

Ezt a történetet sokan **Major Tamáshoz** kötik. Holott nem vele, hanem a magyar színházi világ nagy öregjével, a kecskeméti színház hajdani legendás hírű igazgatójával esett meg. **Radó Vilmos** – mert róla van szó – igazgató korában benyitott **Csajányi György** bonviván öltözőjébe, aki előtt egy rummal teli teáscsésze állt. Radó gyanút fogott:

– Mondd, nem rum van ebben?

– Ugyan, csak nem képzeled? Előadás előtt?! Tea az, Vilikém, tea!

Radó felemelte a csészét, egy hajtásra kihörpintette, majd szemrebbenés nélkül mondta:

– ... (Szavait a számozott sorokban idézzük.)

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

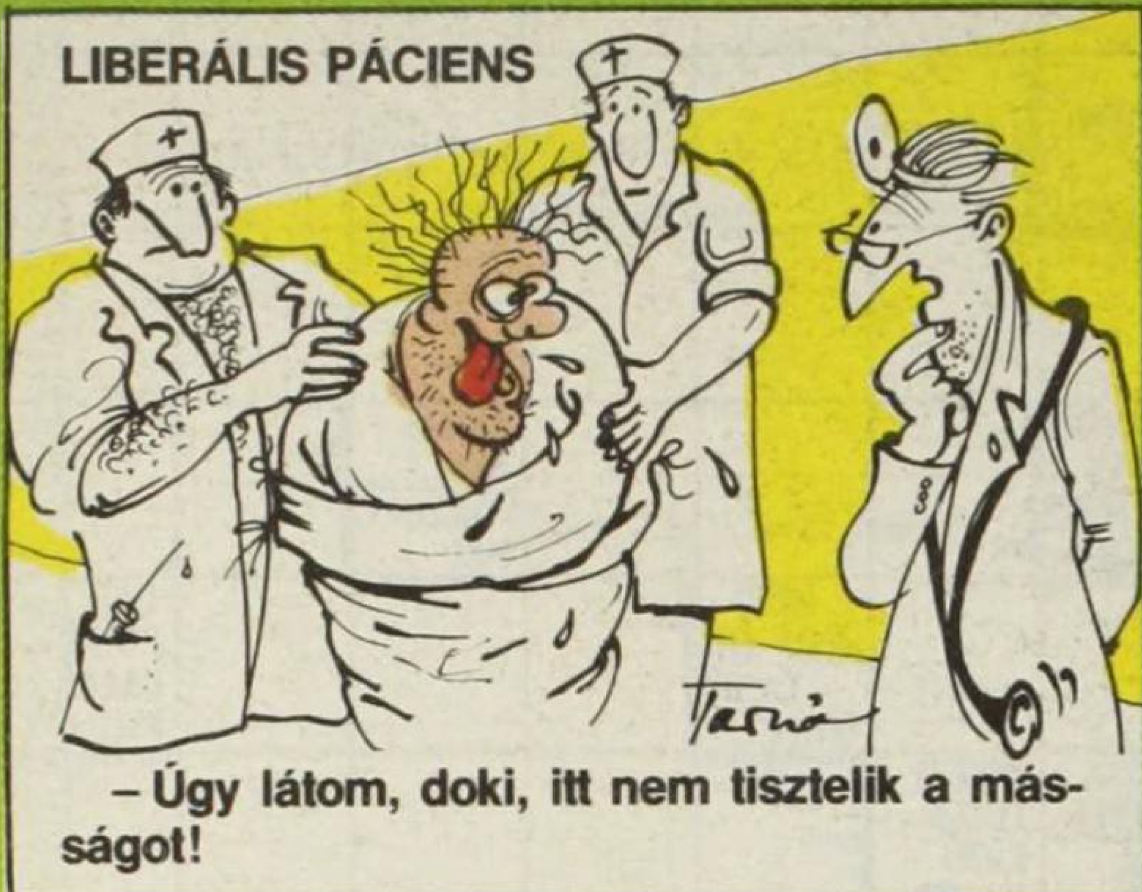
Beküldési határidő: június 22.

SZÍNÉSZ, MŰFORDÍTÓ V. (LÁSZLÓ)
...LANT (HANGSZ.)
LÁTSZIK RAJTA
(2)
A NEW YORKI OPERA, RÖVIDEN
MEGLEPŐDIK, CSODÁLKOZIK
ROBERT DE ... (FILMSZTÁR)
MŰKÖDTETI
MÉRNÖKI MŰVEK RAKTÁRA
BECENÉV
MOLIBDÉN
KONZERVHAL
... REED (POP-ÉN.)
..., ÖCSI! (FILMC.)
TELEPÜLÉS DABAS MELLETT
HEVESI KÖZSÉG LAKÓJA, BORA
(1)
AM. ŰRHAJÓSOROZAT
MONDANOM ... KELL
VÁRATLANUL MEGTALÁL
...KOVÁCS (VERSFARAGÓ)
KÉSZÜL AZ EBÉD
UTCA VÉGE!
FEKETE TOLLAZATÚ MADÁR
BÉKÉS... (MEGYESZÉKH.)
MŰNYELV
ZENEI ELŐADÁS KEREK ÉPÜLETE
... ASTRA (AUTÓMÁRKA)
... FARROW
MARÓ ANYAG
...ALFRÉD (ÚSZÓ V.)
KOSARAT KÉSZÍT
VÁRMEGYÉK ISPÁNJA VOLT
ÁTMÉRŐ
MAG ... ALATT (ADY)
TEXTILÜZEM
SAJTÓTERMÉK
SÁLVÉGEK!
"ŐRE" A KAPUS
LIHEGVE SIETŐ
VÁRAT TÁMAD
NAPSZAK (FORD.)
LANKA RÉSZE!
FOLYÓ SZLOVÁKIÁBAN
BÁLVÁNY "ANYAGA"
PÉNZT ELKÖLT
NÉMET NŐI NÉV
SÚROLÓSZER
BÁSÁN KIRÁLYA
GYARAPODIK
KONYHAKERTI NÖVÉNY
AM. HÍRÜGYNÖKSÉG
KÍVÁN
VÍZTARTÓ
VITÁT BEFEJEZŐ
KOTORI ÜDÜLŐH.
VITOSAI ÜDÜLŐH.
NITROGÉN ÉS KÉN
LÁNYUNK FÉRJE
JUHOKAT HAJT
SUGÁR BETŰJE
HIHETETLEN
ELŐD MÁRIA BECEALAKJA
SINDÓ ... (JAPÁN RENDEZŐ)
TEMPÓ
ÉJFÉLIG
TIBETI SZERZETES
KÍSÉRTET
NORMA ... (AM. FILM)
DALLAM
IRATKAPOCS-MÁRKA
EREK!
LEONARDO ... VINCI
KÁROS HATÁS
CENTILITER
A DÚR SKÁLA ELSŐ HANGJA
ELCSÉPELT, ÜRES FRÁZIS
ZENEMŰ ZÁRÓRÉSZE
HÁZVÉG!
FÖLDMÉRTÉK ANGLIÁBAN
ÓKORI IRÁNI NÉPCSOPORT
TÖRTÉNETET MEGISMERŐ

A 21. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:
„Érdemes, Béla bácsi! De ne valami drága anyagból!"
Dedikált könyvet nyertek:
Koncz Mária,
2760 Nagykáta
Varga János
8000 Székesfehérvár
Polgárné Nagy Valéria,
9200 Mosonmagyaróvár
Futó Istvánné,
4027 Debrecen
Rákóczi András,
3200 Gyöngyös
Balogh Béla,
8400 Ajka
Kengyel László,
5475 Csépa
Németh Jánosné,
9700 Szombathely
Ambrus Géza
6300 Kalocsa
Pusztainé dr. Pásti Judit,
1082 Budapest
A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre!

IGAZ HÍREK NYOMÁBAN

TARNÓCZY ZOLTÁN RAJZAI

LIBERÁLIS PÁCIENS

– Úgy látom, doki, itt nem tisztelik a másságot!

JÁTÉK ÉS MUZSIKA TÍZ PERCBEN

– De, mama! Ez parlamenti felszólalás!

LUMPENPROLETÁRBÓL – LUMPENBURZSOÁ

MEZŐGAZDASÁGI SZAKTANÁCSADÁS

– Aztán dógozni köll ám!

KIS-JUGÓ BECSSZÓ

– Mi is bojkottáljuk őket, de azt senki nem ellenőrizheti!

MUNKAKÖZVETÍTÉS

– Aha, szóval melózni is kell? Akkor alás!

ÁLLÁSKERESŐ

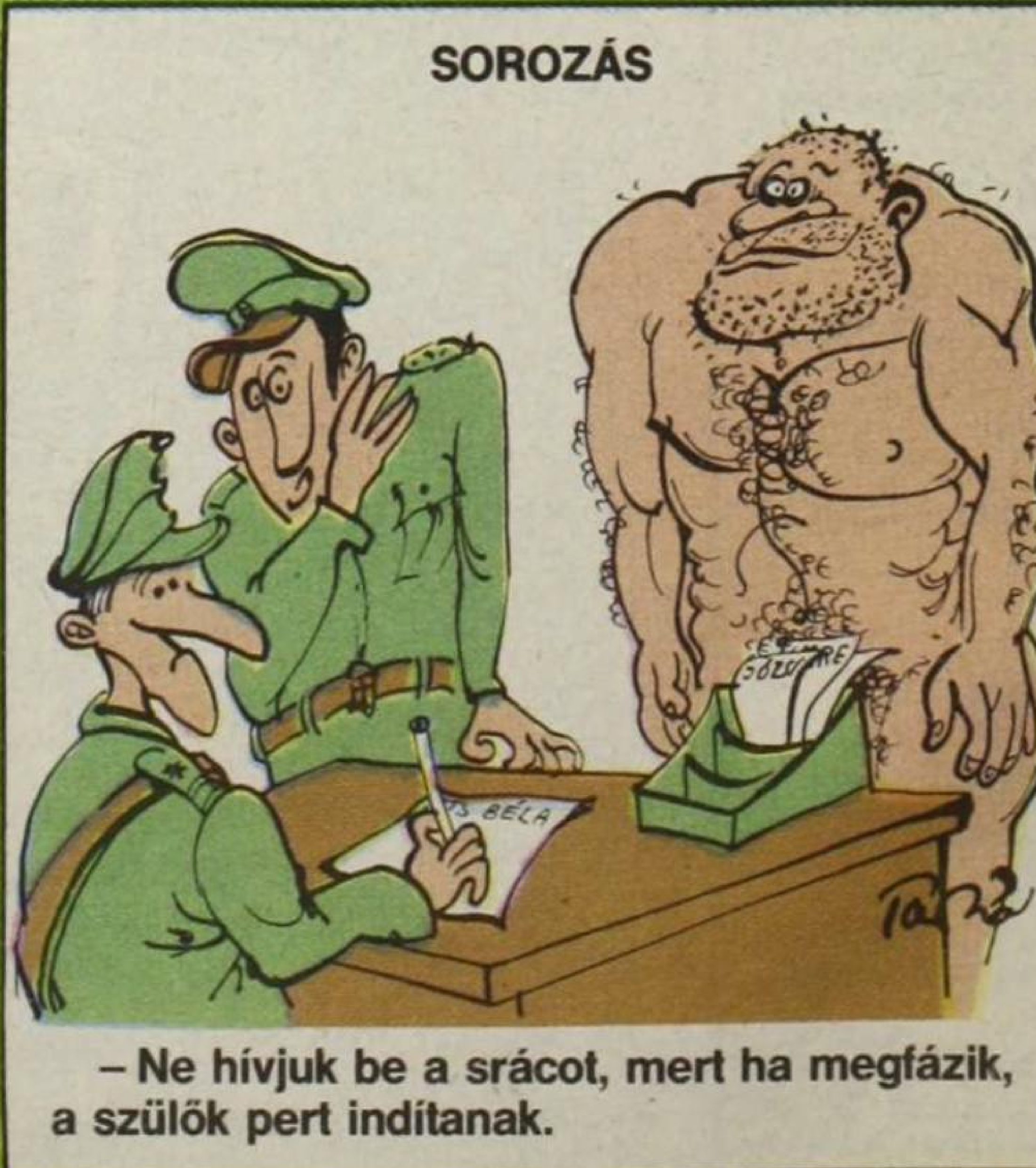
MÜNCHHAUSEN

– Bárókám! A pártunkban a helye!

TÜZEK A KELETIBEN

– Valaki komolyan vette.

SOROZÁS

– Ne hívjuk be a srácot, mert ha megfázik, a szülők pert indítanak.

ÁLNOK ZSEBES

– Szépasszony! Hadd segítek egy darabon cügölni a szütyőjét!